

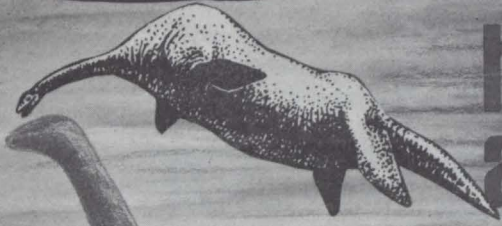
TIDSKRIFTEN
SPEKTRA

Årgång 1.

NO 377

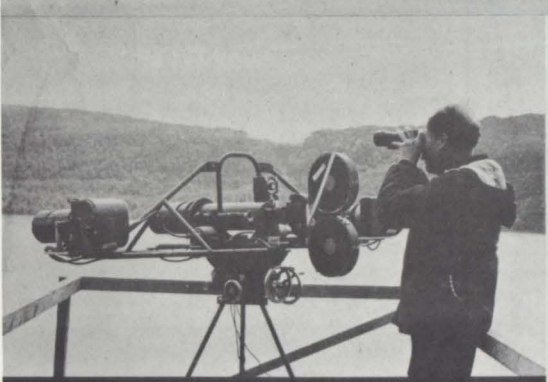
Finns det verkligen en hel familj av "monster" — kanske av den 70 miljoner år gamla arten Plesiosaurus — i den skotska sjön Loch Ness? SPEKTRA har sammanställt alla bevis som har framkommit under 1,400 år, läs den spännande artikeln och bedöm själv!

The Loch Ness Monster

how many? and what?

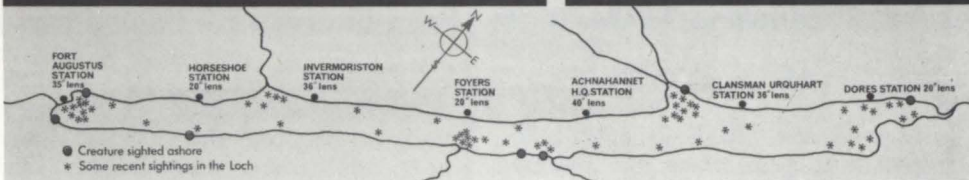
This is an "identikit" drawing based on hundreds of eyewitness accounts. How many there are and what they are we do not yet know. A full profile view like this is very rare and only occurs in warm calm weather.

The observation post at headquarters is manned throughout the hours of daylight from mid-May until mid-October by successive groups of volunteers. You will be welcome to visit us here.

In fine weather camera cars like this go out to six predetermined sites up and down the Loch giving us 90% photographic coverage whenever sightings are most likely. Lenses vary from 20 inches to 36 inches in focal length—cameras are sturdy—they need to be!

● Creature sighted ashore
* Some recent sightings in the Loch

FORT AUGUSTUS STATION 35 lens HORSESHOE STATION 28 lens INVERMORISTON STATION 36 lens FOYERS STATION 28 lens
 ACHMAHANNET H.Q. STATION 40 lens CLANSMAN URQUHART STATION 38 lens DORIS STATION 28 lens

Visit the Loch Ness Phenomena Investigation Bureau H.Q. on Loch Ness

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård, 59600 Skänninge

Tel. 0142/44030

Postadress: Box 16, 59600 Skänninge

I redaktionen:

Olle Öhman, Jan Ove Sundberg (forteanared.)

Carl-Axel Jonzon, Gösta Berg, Karl M Blomkvist,
Jan Lind.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/44030

Innehållsförteckning SPEKTRA nr 3 1977

	Sid.
Att tänka är att leva	3
Berättelser om "vargbarn" oftast journalistisk saga	5
Orsakslagen styr människans öde	8
Döden följde ständigt ärkebiskopens röda bil!	9
Monstret i Loch Ness som gäckat vetenskapen i mer än 1.400 år	11
Den delbara människan — hennes kroppsliga jag	20
Kvinnas förbannelse blev dödsdom för sju ..	22

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: Tidskriften SPEKTRA, Box 16, 59601 Skänninge.

SPEKTRA är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning m.m. — sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

Prenumerera på tidskriften SPEKTRA.

4 nr/år kr: 50:—

Postgiro 200675-7

Eftertryck förbjudes utan skriftligt tillstånd av ansv. utgivare.

Att tänka är att leva

En människa vars åsikter jag i mångt och mycket kan dela är Henry T. Laurencys, ett känt namn i teosofiska kretsar. Jag tror knappast att hans ord någonsin blir riktigt inaktuella, och vill därför passa på att citera ett särskilt läsvärt stycke ur hans bok "Kunskapen om verkligheten".

En framstående vetenskapsman i vår tid svarade på frågan om mänskligheten ännu lyckats utforska en procent av verkligheten: "Nej icke ens en tiotusendels procent."

Alltså icke ens en milliondel! För en sådan forskare får man onekligen respekt. Ingen imponerar mera än den, som inser mänsklighetens oerhörda okunnighet i livshänseende. Ty det är uppenbart för alla, som tillgodogjort sig vad religion, filosofi och vetenskap har att komma med, att de slutsatser, som kunna dragas, endast äro hypoteser (fint ord för gissningar och förmodanden!). Eller som professon Whittaker uttrycker saken: "Vi veta, att det finns något, som kallas materia men veta icke vad det är och vi veta, att den rör sig, men veta icke varför och det är summan av allt vårt vetande." Detta är riktigt. Vetenskapen kan icke besvara frågorna vad och varför! För att befria sig från bevisen på denna alltför generande okunnighet söka moderna filosofer utmönstra alla verklighetsbegrepp och kalla just dessa för fiktioner!

Det finns gott om auktoriteter inom religion, filosofi och vetenskap, som kunna bedöma allt och tvärsäkert uttala sig om sådant, som de icke ens undersökt. De veta apriori, att "detta" icke kan vara sant, ty det strider mot vad som står i deras papperspåve eller det "strider mot naturlagarna". Som om deras papperspåve åt dem löst tillvarons problem, en världsåskådning, som förklarar verkligheten och löser de fundamentala kunskapsproblemen! Som om vetenskapen kunde avgöra vad som "strider mot naturlagarna", när den icke utforskat ens en procent av dem!

Det är viktigt, att vi icke begränsa oss till vad som utforskats, icke avvisa något enda uppslag därför att det synes oss främmande, osannolikt eller onyttigt. Det är viktigt undersöka varje ny kunskapsmöjlighet. Vi veta för lite för att ha råd försumma minsta utsikt att vidga vårt vetande. Allt nytt förefaller de flesta vid första påseende osannolikt. De som anse sig äga bedömningsförmåga, godtaga endast det som passar in i deras tankesystem. Men de borde kunna inse, att om detta är så riktigt, så borde de vara i det närmaste allvetande.

Vetenskapsmännen tycks ständigt glömma, att deras hypoteser och teorier endast förbli tillfälliga. De smickra sig med att vara fria från dogmatism, att tänka fritt och rätt. Men vetenskapens historia har alltid vittnat om motsatsen. Att utan undersökning förkasta det skenbart osannolika, främmande och okända (dit har varje revolutionerande idé hört) är alltför vanligt bland vetenskapens auktoriteter. Det outforskade kalla vetenskapsmännen för bedrägeri och de religiösa för gud.

Det ligger något skenbart oeffterrättligt, outrotlig idiotiskt i detta: att vägra undersöka.

Den verkliga sökaren, som insett mänsklighetens totala desorientering och intellektuella hjälplöshet, när det gäller tillvarons problem, undersöker allt, alldeles oberoende av härskande auktoritetens kategoriska avfärdande och den eftersägande allmänna opinionens löje och förakt för allt den ingenting vet om eller kan begripa. Förakt är för övrigt den enda egenskap människan lyckats förvärva till hundra procent.

Det är en till synes hopplös uppgift att klargöra för oinvigda det totalt obekanta, särskilt om detta ter sig främmande, osannolikt och överkligt.

Mänskligheten har så länge matats med så många religiösa, filosofiska, vetenskapliga och de senaste decennierna även ockulta försök till förklaring på tillvaron, att de flesta vägra taga del av den verkliga kunskapen, när denna erbjudes. De äro nöjda med att utforska för dem synliga världen. Allmänt tvivel på att det finns någon annan verklighet utbredes alltmera.

Men tänk om det finns en kunskap om tillvaron, som för de lärde ter sig såsom höjden av galenskap? Tänk om filosofen Kant misstog sig, när han förteg sig till påståendet, att vi aldrig skulle kunna utforska naturens inre verklighet? Tänk om de indiska rishierna, de egyptiska hierofanterna, de nyplatonska teurgerna, de ursprungliga äkta rosenkreuzarna, icke voro sådana mystagoger, charlataner och bedragare, som de lärde sökt göra dem till?

Utmärkande för lärdomen av i dag är föraktet för allt vi ärvt från fäderna, som om alla mänsklighetens hittills gjorda erfarenheter vore förnuftslösa och livsodugliga.

Naturforskningen har kommit långt inom sina begränsade områden. Men endast eliten inom dessa vetenskaper börjar ana, hur lite mänskligheten vet om det hela.

Vad veta paleontologerna om mänsklighetens ålder, att fullt utvecklade människor funnits på vår planet i 21 millioner år?

Vad veta geologerna om båda halvklotskontinenterna Lemurien och Atlantis, som numera ligga på Stilla Havets och Atlantens botten och fornforskarna om dessa kontinenters civilisation?

Vad veta arkeologerna om kulturer, som ligga oss mycket närmare i tiden än de nämnda: om indiska kulturen för c:a 50.000 år sedan, om egyptiska för 40.000 år sedan, om peruanska för 15.000 år sedan eller ens gammalgrekiska för c:a 10.000 år sedan?

Vad veta de lärde om de olika hemliga kunskapsordnar, som funnits i många länder? Vad veta de om den orden, som instiftades av Vyasa i Indien för c:a 45.000 år sedan, av Hermes Trismegistos i Egypten för c:a 40.000 år sedan, av den första Zoroaster i Persien för c:a 30.000 år sedan eller av Pytagoras för endast c:a 2.700 år sedan?

Vad veta de lärde om tillvaron, om universums byggnad, om andra slag av materier och världar än den fysiska, om att det finns ett femte naturrike?

Vad veta dessa ofantligt lärde ens om individens

fortsatta liv, sedan han lämnat sin utslitna organism?

Vad de kanske lyckats uppsnappa om något av hit-hörande vetande är så förvrängt, att det närmast kan betraktas såsom grov vidskepelse.

För västerlänsk uppfattning innebär tanken, att kunskapen skall behöva hemlighållas något nästan upprörande eller i varje fall motbjudande och förmodan ligger nära till hands, att det är fråga om "charlataners andliga kvacksalveri".

Indierna däremot inser utan vidare, att detta är nödvändigt.

Och detta av de enkla skälen, att för exakt uppfattning fodras mycket stora förutsättningar samt att all kunskap, som ger makt, missbrukas av alla, som är i stånd bruka makten för egen del.

Det finns många slag av yogier i Indien. Högsta slaget är inte känt av andra än särskilt invigda. De yogier västerlänningarna få lära känna tillhör i regel ramakrishnamissionen. De lär ut sankhya - och vedanta - filosofien enligt Ramakrishnas recept. Högsta yogierna äro invigda och lämna sin kunskap i arv endast till några få utvalda lärjungar och under strängaste tysthetslöfte. De betrakta alla västerlänningar som barbarer och anse det vanhelgande av kunskapen att röja något av den för dessa okunniga, obotligt skeptiska, hånfullt och arrogant överlägsna, nyfikna som missbruka kunskapen, sedan de trott sig förstå den. De ställa för övrigt allt sitt vetande i barbariets tjänst och till banditers förfogande.

Indiernas inställning till livet är rakt motsatt västerlänningens. Under det att för västerlänningen fysiska världen är den enda existerande, så är för indiern överfysiska verkligheten den väsentliga realiteten. Det är de högre materievärldarna, som utgöra materiella grunden för fysiska materien och orsakerna till naturprocesserna äro att finna i dessa högre världar.

Den verkliga yogiern, som lyckats med sina experiment, har utvecklat hos andra ännu outvecklade organ, avsedda att i en framtid organiseras och vitaliseras organ som möjliggöra utforskandet av högre molekylarslag, en hel serie allt högre aggregationstillstånd, långt bortom kärnfysikens möjligheter.

Dessa anlag äro västerlänningarna aningslösa om och deras väldiga auktoriteter avvisa med löje och förakt tanken på dylika möjligheter. De ha nämligen den stora förmågan att kunna bedömma sådant, som de inte veta något om.

Den indiska världsförklaringen är också vida överlägsen de västerländska. Den lär om utvecklingen, om själens preexistens, om återfödelsen samt om karma eller lagen om sådd och skörd. Den gör gällande, att det finns andra världar än den fysiska och åtar sig att bevisa detta för allvarliga och uppriktiga sökare, som vill underkasta sig dess metoder för utvecklandet av hos människan förefintliga anlag till högre slag av objektiv medvetenhet. Den vederlägger därmed agnostikers och skeptikers förnekande av överfysiskt vetande, av tillvarons lagenlighet, av utvecklingen, etc., och röjer därmed väg för esoteriken.

Hur ska också västerlänningar kunna veta något om överfysiska världar, när de sakna förmåga att konstatera deras existens? De konstatera fakta i fysiska materien med hjälp av fysiska förståndet (objektiv fysisk medvetenhet). För att kunna konstatera fakta i högre världar fodras motsvarande slag av förstånd. Det är dessa högre slag av förstånd man givit den misslyckade beteckningen clairvoyance.

Man kan inte klandra vetenskapsmännen för att de sakna emotionellt förstånd eller mentalt förstånd. Men

man har rätt att fodra, att de inte blankt förnekar existensen av sådant, som de sakna varje logisk rätt att uttala sig om.

Filosofien lär inte människan att tänka i överensstämmelse med verkligheten. Den lär istället, att människan endast begär misstag, när hon försöker tänka utan nödvändiga fakta. Det har filosoferna ännu ej begripit.

Omdömet om västerländska psykologien överlätes helst åt förstående läsaren av det efterföljande.

De som äro nöjda med sina tankesystem (inte minst skeptikerna) må gärna ha dem. Men det finns en kategori av sökare, som instinktivt ana, att det måste finnas något annat, något mera, att så, som de lärde säga, så kan det inte vara. Det är dessa sökare esoterikern vill nå, icke för att övertala utan för att bedja dem logiskt undersöka saken. Är den felaktig, måste den kunna logiskt vederläggas. Men den vederläggs inte med det vanliga svamlet, som alltid serveras av dem, som aldrig undersökt saken.

För de flesta kan esoteriska kunskapen på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium inte bli annat än en arbetshypotes. Men ju längre mänskligheten utvecklas, desto mer kommer den hypotesens ojämlikhet överlägsenhet att bli uppenbar.

System är tänkandets orienteringssätt. Fakta är i stort sett värdelösa, innan förnuftet kan inpassa dem i deras rätta sammanhang, (historiska, logiska, psykologiska eller kausala). Till grund för allt förnuftigt tänkande ligga principer och system. Varje tänkande människa har gjort sig system, om hon vet om det eller ej. System ger riktig uppfattning av tänkandets grund och följd samt objektiva företeelsers orsak och verkan. Systemets beskaffenhet visar individens utvecklingsnivå, bedömningsförmåga och sakkunskap. De flestas system äro känslotänkandets trossystem, som inga fakta kan rubba. Därmed har individen nått sin mögnadspunkt, gränsen för sin förmåga av mottaglighet och sitter fången i sitt eget tankefängelse.

Så stor är okunnigheten om tillvaron, att teologiens dogmsystem, filosofiens spekulationssystem och vetenskapens primitiva hypotessystem kunnat godtagas såsom nöjaktiga förklaringar.

Sökare efter sanningen undersöka förekommande systems utgångsfakta eller grundhypoteser, systemets inte motsägelserlöshet, dess konsekvenser samt dess möjlighet till förnuftiga förklaringar.

Det finns många, som redan vid första kontakten med esoteriken finna den omedelbart självklar. Det är nämligen så, som Platon hävdade, att kunskapen är återerinring. Allt vi kunna omedelbart uppfatta, begripa, förstå ha vi i föregående inkarnationer tillgodogjort oss. Även en gång förvärvade egenskaper och förmågor förbli latent, tills de i ny inkarnation få tillfällen att utvecklas. Förståelsen för det gamla finns kvar, liksom anlagen till färdigheter, varpå geniets eljest obegripliga företeelse är ett av de många exemplen.

Esoterikern vänder sig med sitt system till dem, som förblivit sökare och inte kunnat nöja sig med härskande system. Han avvaktar lungt den dag, då vetenskapen konstaterat så många hittills esoteriska fakta, att den inte längre kan vägra godta esoteriken som enda verkligt hållbara arbetshypotesen.

Den esoteriska kunskapens oskattbara värde ligger bl.a. däri, att den befriar från okunnighetens vidskepelse och skenkunskap, från illusioner och fiktioner samt medför en total omvärdering av alla livets värden såsom nödvändig följd av vetenskapen om livets mening och mål.

Berättelser om "vargbarn" oftast journalistisk saga

Historien är full av berättelser om barn som uppfostrats av djur istället för av människor. Berättelserna har gett upphov till folksagor, myter och romaner och dessutom väckt forskarnas nyfikenhet. Staden Rom fick sitt namn genom en sådan myt. Enligt legenden blev krigsguden Mars far till tvillingsönerna Romulus och Remus. De kastades som nyfödda i floden Tiber. En drickande varghona fick se barnen, när de kom drivande med strömmen. Hon räddade pojkarna och tog hand om dem som om de varit hennes egna ungar. Romulus blev senare Roms grundare och förste kung. Och för romarna är den här legenden mer än en vanlig folksaga. På många byggnader finns än i dag avbilder av Romulus, Remus och deras adoptivmoder, varghonan.

Nästan alla länders mytologi har berättelser om "bortbytingar", människobarn som rövats bort från sina föräldrar av älvor, demoner och andra varelser som ersatte dem med sin egen avkomma. I 1600-talets Sverige hette det bland annat att små flickor och pojkar blev "bergtagna", för att ersättas av trollungar.

De berättelser som gäller djur kan ha verklighetsbakgrund - när ett vilt djur mister en av sina ungar, kan det hända att det tar en unge från ett annat djur och istället lägger dit sin egen unges döda kropp. Det tror i alla fall forskarna.

I november 1975 gjordes ett sensationellt fynd i Burundi, en liten självständig provins mellan Zaire Tanzania i Centralafrika. Det slogs upp med stora rubriker i hela världspresen. Fyndet var en appojke! En liten afrikansk gosse mellan fem och sju år och sannolikt ett av de många barn som kommit bort i villervallan under den flykt, som några år tidigare skedde efter våldsamma oroligheter i Centralafrika.

Pojken påträffades av en medarbetare på en katolsk missionsstation, som tillsammans med några soldater var ute på en djungelexpedition. Han upptäcktes, när en flock apor skulle sätta sig i säkerhet. Pojken kunde inte fly i takt med flocken och när soldaterna tog sig en närmare till på honom, fann de att vad de först hade trott vara en apa, i själva verket var ett afrikanskt barn. När pojken skulle tas omhand, blev han vildsint och försökte klösas. Hela tiden omgavs den katolske missionären och soldaterna av skrikande babianer.

Genom myndigheternas försorg fördes appojken till ett barnhem i huvudstaden Bujumbura i Burundi. Där kunde han under den första tiden bara gå på alla fyra. Hans obegripliga tjatter påminde om apornas eget språk, och över huvud taget uppförde han sig mera likt en apa än en människa.

Pojken, som döpts till John, blev i maj 1976 undersökt av den amerikanske psykologen Harlan Lane från Boston. Till en början kunde John bara utstöta aplikande ljud, och när han skulle kommunicera med Lane, slog han sig för bröstet likt en apa. Lane tror emellertid inte att pojken kommer att få några framtida men av

vistelsen hos aporna, och hans återanpassning som påbörjades förra året har utvecklat sig mycket tillfredsställande. Vad som i övrigt framkommit om appojken John är inte känt, men Spektra har tagit kontakt med myndigheterna i Burundi och vi hoppas att vi ska kunna återkomma till detta sensationella fall i en ny artikel.

Följande uttalanden av olika experter, som redovisades i Sydsvenska Dagbladet Snällposten den 22 november 1975, illustrerar på ett ypperligt sätt vilken inställning vetenskapen - som vanligt - har till sådana här historier.

Den skånske etnografen, antropologen och författaren Lars Persson, säger:

- Jag reagerar med skepsis på alla historier om människobarn som adopterats av djur. Det finns inga väldokumenterade fall i världen. En mycket kort tid hos babianer är inte alldeles uteslutet för en liten pojke av något naturfolk.

- Det rapporterade torde vara prov på den typ av fantastiska rykten, som mänskligheten med jämna mellanrum älskar att sätta i omlopp. De ingår i den stadiga mytbildningen. Men det ligger inget ont i denna mytbildning. Tvärtom. Varje historia som tar ned människan på jorden är en välsignelse. Det är sunt att vara medveten om hur nära djuren vi egentligen står.

Professor Knut Larsson vid psykologiska institutionen vid Göteborgs universitet säger:

- Det rapporterade fyndet av en liten pojke i en apflock är ännu ett exempel på människans önskan att utrusta djuren med mänskliga egenskaper. Kopplingen människa-djur har gjorts i alla tider av olika kulturer. Det är emellertid inte otänkbart rent teoretiskt, att en ensam apona skulle ha kunnat ta sig en unge av främmande art, men de stora biologiska skillnaderna gör det osannolikt att en människa skulle klara överlevandet någon längre tid i djurens hårda miljö. Alla berättelser om barn som uppfostrats av djur har vid närmare granskning visat sig vara falska.

Professor Alf Johnels, chefen för Naturhistoriska museets forskningsavdelning, säger:

-Det behöver inte avfärdas som alldeles omöjligt, men det är väldigt ovanligt. Pojken kan faktiskt ha livnärt sig på insektslarver, som inte är någon dålig föda för människobarn.

Naturfilmaren Lars Persson - som i Afrika nyligen filmat babianer - säger:

- Maten är inget större besvär. Det stora problemet är att leva på en apflocks allmänna villkor. Ett människobarn besitter inte de instinkter som behövs för att t ex klara avancerade förflyttningar. En unge måste vid färd klänga sig fast vid honans hår eller sitta på bakdelen. Det föreligger inga väldokumenterade fall av varaktiga adoptioner. Vargar är helt otänkbart, även gorillor och andra aparter. Babianer är de enda tänkbara "adoptivföräldrarna". De skulle kunna tänkas snappa åt sig ett människobarn, men jag betvivlar att gemenskapen skulle bli annat än kortvarig. Barnet skulle duka under. Vad man däremot säkert vet är att människo - och apbarn kunnat leka tillsammans i

Psykologen Harlan Lane från Northwestern university (i Boston, USA), kommer att åka till Centralafrika för att undersöka en upphittad 8-årig pojke, som i Burundis tropiska djungel levde med apor när han räddades av soldater. Man antar att pojken blev föräldralös vid fyra års ålder och då adopterades av aporna. Pojken har förts till ett katolskt hem för föräldralösa barn där han döpts till John. UPI. (COPYRIGHT: PRESSENS BILD).

bästa sänja vid gemensamma vattendrag. Det har också förekommit att babianhannar, likaväl som honor, fattat tycke för människobarn och det finns exempel på rov.

På 1890-talet skrev engelsmannen Rudyard Kipling en av de mest fantastiska berättelsesamlingar som någonsin utgetts: "Djungelboken". Den handlar om en pojke som heter Mowgli. Och "mowgli" på vargarnas språk betyder människobarn. Mowglis familj bodde nära djungelns utkant i Indien.

En dag kröp babyn Mowgli in i djungeln, där han hittades av en barnlös varghona som tog hand om honom. I Djungelboken finns också berättelserna om Toomai, elefantpojken. Toomai var son till en elefant-tämjare och hans bästa vän var Kala Nag, den största och klokaste elefanten i hela Indien. Toomai blev alltså inte uppfostrad av djur, han uppfostrades ibland dem, och han kunde tala med elefanterna. "Elefantpojken" blev film 1937 och "Djungelboken" filmades fem år senare, för några år sedan också i en tecknad version av Walt Disney.

År 1912 utgavs den första boken om Tarzan, och "Aporas son" blev en förebild för berättelserna som sedan skrevs om djur som uppfostrade människobarn.

När intresset för Tarzan var som störst, började en del egendomliga berättelser att cirkulera. Från världens alla hörn kom rykten om barn som påträffats levande långt ute i vildmarken, och det sades alltid, att barnen hade uppfostrats av djur. Tidningar och vetenskapliga tidskrifter har skrivit om fall där barn har levt i djungeln. Barnen räddades i de flesta fall av missionärer, men de lärde sig aldrig tala, utan grymtade och morrade i stället. Dessa barn anpassade sig aldrig i sin nya omgivning, utan dog innan de blev vuxna.

Sanning eller bluff?

Den frågan är svår att besvara, men faktum är ju att människan adopterar djur. Hundar, katter, fåglar

och andra djur lär sig ändra sina vanor. De blir tama och lever med oss i våra hem. Vi vet också att människan är det mest aggressiva djuret på jorden, som dödar av andra skäl än bara för att överleva. Då verkar det inte helt otroligt, att vissa djur vid tillfällen då ett ungt liv är i fara kan ha tagit hand om ett människobarn och uppfostrat det som en av sina egna ungar.

Ni ska nu få begrunda en av den forteanska historiens allra trovärdigaste historier om två barn som uppfostrades av vargar. Den är hämtad ur boken, "The Strange and Uncanny" (Det underliga och Det Kusliga), av den amerikanske parapsykologen och författaren John Macklin.

Skakande av skräck kom den unge indiern inrusande i byn och berättade sin fantastiska historia. Han hade sett ett "barnspöke" i djungeln alldeles i närheten. För pastor Raghu Singh, som vid den här tiden tjänstgjorde som missionär i den lilla byn Godamuri i Himalayaregionen, var berättelsen ingen nyhet. Andra infödingar hade berättat att de sett "Manush Bagha" (barnspöken) - till hälften människor, till hälften djur - som nattetid jagade i skogarna tillsammans med vargflockar. Nu var det hög tid, ansåg Singh, att en gång för alla lösa mysteriet.

På kvällen den 9 oktober 1920 klättrade prästen och några av invånarna upp på en specialbyggd plattform som gömtes i ett träd i djungeln. Runt omkring dem låg skogen slumrande och tyst, och rakt nedanför plattformen låg en jättelik, skålformad termitstack, som var full med hål och för länge sedan övergiven. I två timmar höll sällskapet vakt. När skymningen föll kröp plötsligt en fullvuxen varg ut ur ett hål i termitstacken. En annan varg följde efter och sedan syntes två vargungar. Några minuter senare uppenbarade sig "spöket" - en underlig, lurvig varelse som föreföll att ha människohänder, fötter och kropp. Bakom följde en mindre, liknande figur.

Äntligen fanns det grund för ryktena! Nu beslöt

sig Singh för att ta reda på exakt vilka eller vad dessa varelser var.

Flera dagar senare fick en grupp infödingar order att gräva ut vargylan. Medan några män grävde i hålet, stod andra beredda med spjut, som var försedda med vassa hylsor av stål. Två vargar drevs ut från sin gömma och flydde in i djungeln. Varghonan kämpade emellertid emot och man var tvungen att döda henne. Plötsligt rasade det sista jordlagret samman och där, ihopkrupna och darrande längst inne i ett hörn, satt två vargungar och två "barnspöken". Vargungarna fångades utan svårighet och såldes senare på marknadsplatsen.

Men de två "durbarnen" blottade sina tänder och gick till anfall mot sina "räddare". I en halvtimme gjorde de våldsamt motstånd. Sedan övermannades de och fördes till byn Godamuri. Där konstaterade man, att det verkligen rörde sig om människor, och att det var två flickor som var omkring 8 och 2 år gamla. Men vilka de var och hur de hade kunnat bli så vilda det kunde ingen gissa sig till. Singh förstod, att han behövde hjälp med identifieringen och begav sig till Midnapore, tolv mil därifrån, där fanns en läkarstation.

Den unge indiern Churnarem instruerades att se efter "spökbarnen" medan prästen var borta. Hans resa skulle ta en vecka. Så fort prästen hade lämnat byn, flydde emellertid alla dess invånare i panik in i skogen, där de stannade ända tills Singh återvände. De små barnen hade nästan svultit ihjäl då Singh fann dem, men han lyckades att rädda dem till livet.

När de två flickorna kom till Midnapore, åtog sig Singh och hans fru vårdnaden om dem. De döpte den äldre flickan till Kamala och den yngre till Amala. Man fann senare att Kamala var ungefär två år när hon räddades.

Fru Singh ägnade all sin tid till att lära de två barnen att anpassa sig i sin nya, främmande miljö. Det var ett svårt arbete. Vargbarnen åt sin mat på marken och drack vatten som lapande hundar. De kunde aldrig vänja sig vid det starka dagsljuset, och när solen lyste blev deras ögon till smala springor. "I mörker", skrev Singh i sin dagbok, "uppstod en rödaktig glöd i deras ögon". Det svåraste av allt var att tämja vargbarnen, och fru Singh försökte med det genom att muta dem med kakor. Byns föräldralösa barn nästan slogs om kakorna, när hon höll fram dem, men Kamala och Amala vägrade i flera månader att ta emot något. Och när de äntligen gjorde det, slet de till sig den framsträckta maten med munnen och rusade på alla fyra in i ett hörn och gömde den istället för att äta upp den.

När vargbarnen hade vistats vid missionsstationen i arton månader, dog Amala. Under två dagar vägrade Kamala både att äta och dricka och låg bara stilla på den plats där hennes "syster" hade dött. Senare kom hon över sin sorg och började intressera sig för omgivningen.

Efter ett år i civilisationen, började hon för första gången att försöka stå upprätt. Det tog tre år innan hon kunde gå ordentligt, och ytterligare ett år innan hon började tala.

Våren 1927 hade Kamala lärt sig 48 ord, och nu tillät hon också att man lade en filt över henne när hon sov. Allteftersom hon lärde sig att tala, började hon berätta om sitt liv ibland vargarna. Hur de hade jagat tillsammans, hur vuxna vargar hade betraktat henne som en unge och straffat henne när hon varit olydig. Men hon lyckades aldrig förklara hur hon hamnat i vargflocken, eller om Amala, som var sex år yngre, var släkt med henne. Sommaren 1929 fyllde Kamala 17 år och utvecklades snabbt till en normal tonårsflicka.

Hennes vokabulär var nu nästan normal, och hon intresserade sig för kläder, hjälpte till i köket och i missionens trädgårdsarbete.

När paret Singh i oktober samma år förflyttades till ett annat distrikt, lämnade de Kamala förvissade om att hon skulle klara sig själv och anpassa sig till ett normalt liv.

Men de såg henne aldrig mer.

En natt i december det året omringades missionshuset av en tjutande vargflock. På morgonen var Kamala spårlöst försvunnen! Kanske återvände hon till skogen och det liv som hon behövde och älskade, tillsammans med en vargflock, eller också gick hon ett annat, okänt öde till mötes. Vad som än hände den stackars flickan, kommer hon alltid att bli ihågkommen i forteanska historier.

Den amerikanske författaren Frank Edwards, som också har fördjupat sig i sådana här historier, är både kritisk och skeptisk till påståendena om att barn skulle ha omhändertagits och uppfostrats av vilda djur. I sin bok, "Strange World" från 1964, drar han fram många exempel som visat sig vara bluff.

"Många kommer kanske ihåg den så kallade "Gallipointpojken" från 1951, som av ansvarslösa journalister beskrevs som en vild pojke som levde med gaseller i ökenområdena i Mellanöstern. När historien senare undersöktes av kompetenta forskare, fann man att "Gasellpojken" var en mentalt störd pojke på omkring 13 år som rymt från sin nomadfamilj. Hans liv ibland gasellerna visade sig vara rent nonsens, skriver Frank Edwards, och han fortsätter:

1964 avled i Lucknow, Indien, en olycklig pojke känd som "Ramu - vargpojken". Hans officiella historia började när några arbetare fann honom huttrande i hörnet av en godsvagn en morgon år 1954. Han var naken, smutsig och kunde varken tala eller skriva, något som nog så väl stämmer in på vargar. Det är kanske en del av förklaringen till att man antog att pojken hade uppfostrats av vargar, som stoppat in honom i godsvagnen när han växt sig för stor för att leva ibland dem. Ramu vägrade att äta den mat som ställdes fram åt honom, och vetenskapsmän påstods ha noterat att han gjorde motstånd när han ombads att ta sig ett bad.

Om mitt minne inte sviker mig, sägs samma sak om andra barn som påstås ha uppfostrats av vargar. Ramu motsatte sig också att bli behandlad på sjukhus för att återinpassas i det liv som kallas civilisationen. När den olycklige pojken dog, hade han gjort motstånd in i det sista. Han var vad han var och hade ingen önskan om att bli något annat.

Ramu är den senaste i serien av övergivna barn, som ansvarslösa och sensationshungriga journalister i Indien har packat på världen som "vargbarn". Utan undantag har det rört sig om mentalt störda ungdomar vars förhållande till vargar och andra djur endast existerat i sensationslystna journalisters vilda fantasi.

Så hårt går Frank Edwards fram med sådana historier. Anledningen till att han tar till storsläggen på det här sättet, har säkert sin förklaring i att det gäller snaskjournalistik om något så allvarligt som mentalt störda barn. Vad beträffar fallet Kamala och Amala, kan naturligtvis också den historien vara uppdiiktad, även om John Macklin i USA är känd som en mycket noggrann forskare, som alltid kontrollerar det han skriver, innan han låter publicera det.

Äterstår då "fallet John" som nyligen hände i Afrika. Den historien återkommer vi till så snart vi fått rapport från myndigheterna i Burundi.

Orsakslagen styr människans öde

I slutet av föregående artikel nämndes den fria viljan. Det är sant att människan haft fri vilja tidigare och tror sig fortfarande om att ha det, men tyvärr måste jag göra läsaren besviken på den punkten. Sant är att vi fortfarande är utrustade med nödvändiga egenskaper till en fri vilja men dessa är sedan länge förlamade på grund av vårt tidigare handlande. Liksom allt annat beror också detta på lagen om orsak och verkan.

Vi skall i fortsättningen av denna artikelserie se, att nämnda lag kommer igen i allt. Så fort något utföres, andligt eller materiellt, verkar lagen. Allt är ju underställt densamma. Nåväl, tillbaka till den fria viljan. Många undrar säkert och det med rätta, varför vi inte har fri vilja. Det kan väl alla se att vi har. Vi kan välja att gå ut eller att stanna inne t ex. Jo - visst kan vi det, men vi väljer alltid det rätta ty det är tvångsstyrt av den lag jag tidigare nämnt. Om vi sedan inte förstår, att vi tvingas välja det rätta, gör det ju inget. Vi lider inte av det vi inte vet och förstår. Å andra sidan: förstår vi hur det fungerar, lider vi inte heller av det, ty då förstår vi varför.

Men hur hänger det då ihop? **Människan hade ju fri vilja sades det tidigare.** Sant, men vi har missförstått situationen. För en nuvarande jordemänniska är det omöjligt, men för människan i tidigare existens på hennes hemplanet var det möjligt, beroende på att där levde hon i harmoni med naturlagarna. Allt hon gjorde var riktigt och följde lagen om orsak och verkan. Den lagen är störst. Andra lagar är oviktiga enär de endast är delar av orsak-verkan-lagen och således inte representerar hela sanningen utan endast delar av densamma och de kan användas felaktigt beroende på att man inte ser tillräckligt med hjälp av små delbitar av huvudlagen. Alltså kan vi slå fast: människan hade och har fortfarande fri vilja **enbart** om hon fungerar hundra procentigt i samklang med orsakslagen. Ty så länge vi fungerar i takt med denna lag är den passiv och vi känner inte av densamma. Låt oss ta till en liknelse igen. Antag att ni åker i en kanot på semester. Ni följer ett vattendrag och håller mitt i strömfåran. Allt flyter fint, men så får ni för er att det skulle vara bättre att hålla längre åt höger, och då börjar problemen. Ni kommer allt oftare in emot stranden där vattnet är grundare, ni skrapar mot botten, fastnar i trädrötter och till sist är det hål i kanoten. Ni tvingas bära både kanoten och packningen under resten av semestern. **Lagen om orsak och verkan** var orsaken till detta, men det var ni som gjorde valet och fick då också ta konsekvensen av det hela.

Alltså kan vi notera, att så snart vi gör något som inte är i harmoni med systemet, får vi kännning av orsakslagen. För vår del började det, då vi på våra respektive hemplaneter försökte finna en genväg till målet, då vi avvek från våra artfränders väl utstakade väg. Vi valde fel och vi fick och får fortfarande ta ansvaret för denna handling. Detta är för övrigt den

arvsynd som vår bibel talar om. Vi får i dag betala för vad våra tidigare släktingar ställde till med. Ju längre vi existerar som människosläkte ju mera i detalj styrs vi av orsakslagen. I början när vi avvek från den rätta vägen kände vi mycket litet av lagen, och just därför var människorna av de nya idéerna så säkra på att deras väg skulle leda fortare till målet, men ju längre människorna levde ju hårdare drabbades de av lagen. På grund av att människorna då existerat en längre tid, hade denna dock fallit i glömska och få förstod att lagen ens existerade. Och de som visste att den fanns, kunde inte tolka den med avseende på dess verkningar. Människan hade man o trasslat till det för sig på ett sådant sätt att hon av egen kraft inte kunde reda ut det igen. I dag, åtskilliga tusen år senare, är det ännu svårare för att inte säga omöjligt att bringa ordning i det hela.

Vi kan nu klart se (utan att för den skull vara synska) att vi arbetar för fullt och med varje till buds stående möjlighet på att förgöra oss själva (vi är alla självmordskandidater med högsta betyg i ämnet).

Detta är inget unikt för vår tids mänsklighet. Tidigare har människan som jag förut nämnt också utrotat sig själv, metoderna har varierat något, men i stort har vi följt samma mönster, och det kan vi också förstå om vi kan tolka orsakslagen. Vissa försök att hjälpa respektive stjärna har gjorts av våra avlägsna släktingar, men tyvärr har människan inte varit någon bra lyssnare och lärjunge. Människan har alltid slagit sig för bröstet och talat om hur bra hon är. Skapelsens krona, bevars! Den kronan hör bättre hemma på lutande tornet i Pisa än på människan som förvaltare av jordens rikedommar. Om vi ser till senare tid, kan vi finna att våra släktingar har försökt sig på att hjälpa oss till rätta. Ett större försök gjordes för ca två tusen år sedan. Då släpptes tre individer ned till jorden i avsikt att försöka få in litet vett i jordemänniskornas fördunklade hjärnor.

En av dem, den mest kände, kallar vi Jesus, och han sade sig vara Guds son. Ja, visst är han det, men vi är också söner och döttrar till Gud. Denne person, Jesus, föddes till att vara en av oss för att bättre kunna komma oss in på livet, förstå oss bättre så att han skulle kunna hjälpa oss på rätt sätt. Nu är det så, att i och med att han ingrep i vårt system, kom han också att falla under orsakslagen, vilken han var väl förtrogen med från sin hemplanet. Han kunde inte göra så mycket, ty då skulle han ha ställt till det för sig själv och de sina. Han gjorde ändå tillräckligt och orsakslagen krävde sitt av de ansvariga. Det var ett mycket stort och vackert offer, en stor börda de påtog sig för att om möjligt hjälpa oss.

Tyvärr begrep vi inte heller denna mycket påtagliga pekpinne utan betraktade Jesus som någon sorts övermänniska och trollkarl. Man såg också en fara i att han kunde tillskansa sig makten i landet, och man tyckte då att det var bäst att slå ihjäl honom.

Så gjorde man, men en del av hans lärar levde

kvar och misstolkades till oigenkännlighet. Nog är det bedrövligt att en sådan läromästare skulle personifieras på det sätt som skett. Jag tror det samma skulle ske i vår tid också. Människorna har envist vänt blicken i samma riktning och vägrar konsekvent att vrida på huvudet för att kunna se andra aspekter av tillvaron. Vad som måste till, och det måste förmodligen ske av egen kraft, det är att jordens folk och då i första hand I-länderna tänker om. I stället för vad som nu sker måste de börja se efter i stort vart deras teknologi leder samt sluta tro att de har jordens rikedomar under kontroll. Vi måste börja utveckla oss på det psykiska planet på samma sätt som vi gjort på det tekniska, se till att vår psykisk-etiska utveckling kommer ifatt och förbi den materiella.

Det är ju självklart, att vi först måste utbilda oss psykiskt/andligt. Det betyder ju i princip, att vi använder en större del av vår hjärna (vi vet att vi på vår nuvarande nivå använder endast en tiondel). Med större hjärnkapacitet borde vi helt logiskt utveckla en förnuftigare mekanisk teknologi. Nu invänder många: Men det är ju omöjligt, då skulle vi falla tillbaka på stenåldersnivå. Ja även om vi gör detta, så är det nödvändigt. Vi hamnar annars där med våld förorsakat av oss själva. Vi måste se realistiskt på vår situation. Det är ett önsketänkande att lita på vår expertis, när den säger "lugn, vi har allt under kontroll, vi finner nya vägar" etc. Jo, visst finner man nya vägar, det har man alltid gjort, men vart leder de? Tyvärr till samma plats som de andra! Samtliga präglas av det destruktiva mönster vi nu blivit så vana att se och leva med.

Man vet genom att studera kvarvarande lämningar från tidigare kulturer, att dåtidens människa måste ha haft större insikter i alla ämnen, även de psykiska. Trots detta har kulturen gått under, därför att vi alltid försökt finna mekaniska lösningar till problem som vi mött under den tid vi existerat. Om vi tänker efter ordentligt finner vi att alla de problem som kan uppträda egentligen är andliga till sin natur, men eftersom människan fungerar både andligt och mekaniskt kan hon välja på vilket sätt hon vill lösa dessa. Vi vet att människan till sin natur också är lat och bekväm. Hon löser därför problemet på det lättaste sättet, och det blir då ofelbart på det tekniska planet. Det går t ex åtminstone i början lättare/snabbare att flytta ett bord med händerna och muskelkraft än att följa orsakslagen och flytta det med andlig kraft. Liknelsen är inte heller denna gång helt lyckad, men någonting måste man ju jämföra med.

Ja, nu har vi läst, hur människan kom till planeten jorden och varför, vi har fått veta att flera civilisationer har blomstrat och dött ut. Vi vet hur den fria viljan fungerar och vi känner till att lagen om orsak och verkan är den lag, som allt fungerar under. Om läsaren vid detta laget har några frågor i anslutning till vad som berättats, går det bra att skriva. Jag skall försöka svara i form av en artikel, men i varje artikel kan dock högst tre frågor besvaras. Välkomna!

Jonzon.

Monstret i Loch Ness Döden följde ständigt ärkehertigens bil

Bland de egendomligaste fenomen som kan förbindas med den ockulta världen, är den kusliga företeelse som kallas förbannelse. Stulna juveler, skändade gravar och till och med melodier har blivit förknippade med olycka. Men en av de underligaste förbannelser som någonsin existerat var den som vilade över "den röda bilen".

I början av år 1914 stod Europa vid randen av ett krig mellan Centralmakterna med Tyskland och Österrike i spetsen och de allierade, ledda av Frankrike och England. Det behövdes bara en gnista för att tända explosionen.

Den gnistan kom den 28 juni 1914, när den Österrikiske ärkehertigen Franz Ferdinand och hans gemål körde genom Sarajevo, huvudstaden i Serbien. De åkte i en röd öppen bil av märke Gräf & Stift och vinkade åt den hurrande folkmassan, när plötsligt en serbisk patriot trängde sig fram mellan åskådarna. Ingen såg vapnet i hans hand förrän det var försent. När skotten föll sjönk fursteparet ihop på de läderklädda sätena i bilen. Det var detta mord som satte världen i brand och utlöste första världskriget, i vilket över 20 miljoner människor miste livet.

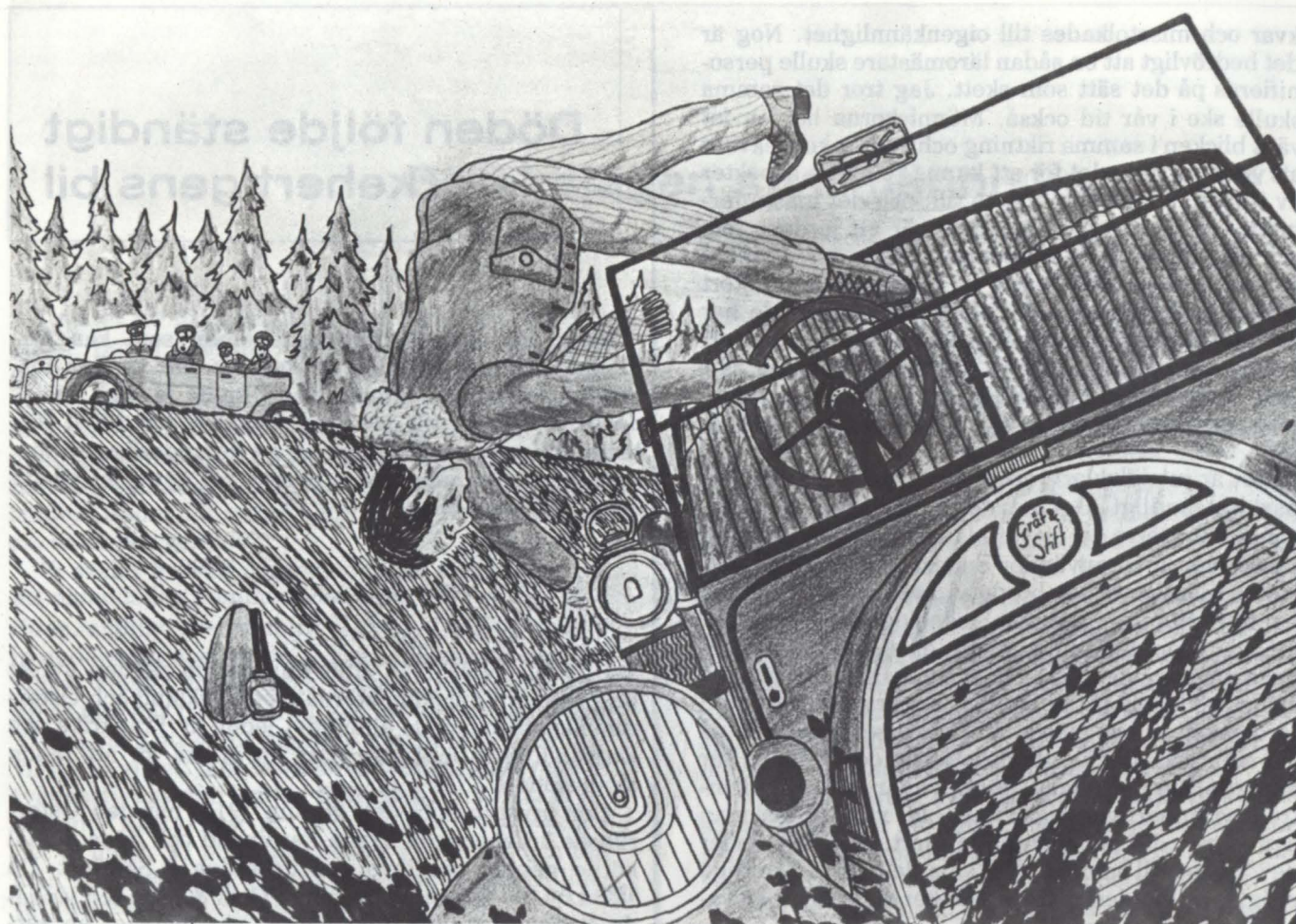
Så började den röda bilens blodbestänkta karriär, en kedja av olyckor och ond bråd död som skulle bli historisk.

Kort efter krigsutbrottet kämpade sig Österrikes 5:e kår under befäl av general Potiorek in i Sarajevo. Som en del av krigsbytet tog Potiorek bilen som hade fört ärkehertigen i döden. "Ett utmärkt fordon!" sade generalen förtjust. "Den ska bli min befälsbil". Men den gav inte Potiorek något annat än olycka från första dagen han åkte i den. Några veckor senare blev hans styrkor besegrade vid Valievo.

Generalen beordrades tillbaka till Wien och framtogs sitt befäl. Kort därpå fick han avsked ur armén. Vanärad och utfattig blev han övertygad om att han var offer för en förbannelse, som vilade över den röda bilen. Han blev gatutiggare i Wien. Under de år som gick förmörkades hans förstånd. Han dog som patient på ett allmänt sjukhus. Till och med under hans sista timmar kunde man höra honom mumla om "den förfärliga bilen"... det är dödens bil.

Legenden om förbannelsen växte sig allt starkare efter Potioreks avsked ur armén. Enligt protokollen blev en kapten i hans stab befördrad och fick rätt att köra den röda bilen. Han körde den stolt bara en vecka senare, när han plötsligt och oförklarligt förlorade kontrollen över den, dödade två förbipasserande bönder och körde rakt på ett träd.

Kaptenen dödades omedelbart. Förbannelsen hade krävt ett nytt offer!

Teckning: Lasse Nilsson.

Den skadade bilen ställdes in i ett garage, där den fick stå till krigsslutet. Under åren efter vapenstillståndet reparerades den av den nya jugoslaviska regeringen och gavs till en framstående tjänsteman. Han ägde bilen i mindre än två månader, och på den korta tiden undslapp han med knapp nöd döden i tre trafikolyckor. I en fjärde och sista kollision hamnade han på ett sjukhus, där han fick ena armen amputerad. Så hade förbannelsen fått ännu ett offer på sitt blodfläckade konto.

Vid det här laget var ryktet om den dödade bilen det allmänna samtalsämnet. Trots att den blev reparerad var det ingen som hade mod att köpa den. Men en dag beslöt sig doktor Ludwig Sirikis för att trotsa förbannelsen. Han köpte bilen. De närmaste veckorna körde han omkring i trakten utan ett enda missöde. Men befolkningen väntade hela tiden på att det oundvikliga skulle hända. Och en dag hände det. När Sirikis som vanligt kom körande, för bilen plötsligt över en låg stenmur, välte och krossade honom till döds.

Under de följande åren fortsatte den förhaxade bilen att döda sina ägare. Dess historia förtäljer, att den köptes av en juvelare från Österrike, som lät återställa den i dess ursprungliga skick och sedan av mycket gåtfulla skäl begick självmord. Därefter kom bilen att tillhöra ett franskt tävlingslag. De struntade i ryktena och förbannelsen och gjorde i ordning bilen till dess första landsvägstävling. Tävlingsbilen hade just börjat när den röda bilen råkade i sladdning medan den körde om en annan bil i en kurva. Föraren tappade kontrollen över den, slungades ut och dödades.

Den kusliga dödslistan fortsatte att växa. Det förvridna vraket av vad som en gång varit en lyxig bil fraktades till ett garage i Sarajevo. Verkstadsägaren var en skicklig mekaniker vid namn Tibor Hirschfeld, och han var säker på att han skulle kunna bygga om bilen. Han köpte vraket och började reparera det utan att ta hänsyn till vänners varningar om förbannelsen. "Bilar är mitt jobb", sade han. Sådana här bilar tillverkas inte längre. Den har haft lite otur, men jag vägrar tro på att det ska kunna dölja sig en förbannelse inbyggd i den. Snart körde Hirschfeld stolt omkring i bilen på Sarajevos gator. Hans bekanta såg oroligt på. Man skall inte trotsa en förbannelse! sade en gammal bonde. Den där bilen är ett vidunder som dödar sina offer. Tibor kommer att bli den nästa!

Och så hände vad alla väntat på. Hirschfeld och fyra av hans närmaste vänner skulle köra till ett bröllop i en närbelägen by. Plötsligt och utan anledning svängde bilen och rusade rakt mot en mötande bil. Frontkollisionen blev fruktansvärd. Hirschfeld och hans fyra vänner dödades omedelbart. Efter den olyckan ville ingen köra dödsbilen.

Den låg övergiven vid vägen, tills en tjänsteman på platsen upptäckte det rostiga vraket som en gång tillhört ärkehertigen. Bilen byggdes upp igen och skänktes till ett museum i Wien. Men dess bana som förgörare var ännu inte slut. Ytterligare oskyldiga människor skulle få sätta livet till för den röda bilen.

Under andra världskriget träffades museet av en bomb och sprängde den rullande röda likkistan till grus. Bilen förintades av sin egen förbannelse.

Texas

JAN-OVE SUNDBERG (Ekopress)

Monstret i Loch Ness — Gåtan som gäckat vetenskapen i mer än 1.400 år

"Monstret" i den skotska sjön Loch Ness är Sjöodjurens Konung. Inget sjödjur har iakttagits av så många människor, fått så stor publicitet, varit föremål för så stora och dyrbara undersökningar och fascinerat människor över hela världen så mycket och under så lång tid. Efter en reportageresa till Loch Ness i augusti 1971, är jag personligen övertygad om att monstret verkligen existerar, och sedan de senaste sensationella fotografierna togs förra året av New York Times finansierade expedition från Bostons akademi för tillämpade vetenskaper, under ledning av dr. Robert Rhines, börjar nu också vetenskapen att tro att "Nessie" är allt annat än ett fantasifoster. Monstret i Loch Ness är en gåta som gäckat vetenskapen i mer än 1.400 år, och i den här historiska tillbakablicken skall ni få läsa om de viktigaste händelserna i den gåta som man sedan ett par år tillbaka gör allt större ansträngningar för att lösa.

År 565: Odjuret iaktas för första gången.

Den tidigaste observationen av monstret i Loch Ness är från år 565. Den finns nedtecknad i biografen om Sankt Columba, andra boken, kapitel 27. Columba den Helige (521-597) var en irländsk munk. Han grundlade ett kloster på ön Jona, varifrån han ledde sin kristna mission.

40 år gammal - omkring år 561 - reste han med tolv lärjungar till Skottland för att kristna nordmännen, ett skotskt folkslag som bor vid Inverness. Under denna resa måste han en dag år 565 korsa floden Ness med båt. Då han kom till flodens mitt såg han några infödda som höll på att begrava en man, som efter deras utdsago blivit ihjälbiten av ett odjur i Ness. Han befälde då, att en av hans lärjungar skulle simma över floden på samma ställe som odjuret angripit och dödat den stackars mannen. Den Helige Lugne Mocumin anmälde sig frivilligt och kastade sig i vattnet. Ögonblicket därpå blev odjuret synligt.

Sankt Columba gjorde då ett korstecken i tomma luften och med hög stämma sade han:

"Tänk inte på att komma närmare eller röra denne man! Vik tillbaka!"

Då sjönk odjuret tillbaka i djupet. Då alla infödda såg detta mirakel, och såg att ingenting hände med Lugne Mocumin, lät de sig omvändas till den kristna tron.

Berättelsen är dock nedskriven ungefär 100 år senare av Sankt Adamnan, som själv haft anknytning till Columbas kloster på Jona. Det latinska originalmanuskriptet finns i dag i Schaffhausens bibliotek i Schweiz.

År 1527: Monstret krälar upp på land, anfaller och dödar tre män.

Fru Constance Whyte, som skrivit boken "More than a legend - the story of the Loch Ness Monster", skriver i kapitlet "The Highlander and the Water Horse" om hur en Hector Boece i boken "History of

Scotland" (1527) skildrar en viss herr Donald Campbells upplevelser vid Loch Ness.

"Den fruktansvärda besten kom en tidig midsommarmorgon uppkrypande ur sjön. Välte stora träd och dräpte tre män som jagade den. De övriga klättrade skräckslagna upp i närbelägna träd, och då vände besten tillbaka till sjön igen."

År 1919: Monstret iaktas för andra gången på land.

Under min reportageresa till Loch Ness i augusti 1971, träffade jag den då 64-årige f.d. biskopen och numera färfarmaren John Donald Forbes, från Foyers Maines. Han är en av de få som sett monstret uppe på land och han berättade följande:

"Jag var tolv år gammal när detta hände (1919). Jag och min far kom åkande från Inverness och jag körde hästspannet. Det var en kolmörk natt och regnet vräkte ner. Alldeles intill Foyers Bay hände det. Hästarna skyggade och stannade plötsligt upp, de verkade alldeles vettskrämda. Vi undrade vad som skrämt dem, när vi plötsligt fick se hur ett jättelikt, grått djur kom vältrande från skogen på vägens vänstra sida. Det gick inte på några fötter och det kröp inte utan tycktes snarare att glida fram. Det rörde sig över vägen, framför vagnen, och försvann ner i Loch Ness.

"Jag kan inte ge någon beskrivning av monstret annat än att det var jättelikt och grått till färgen, men jag svär på bibeln att det är sant det jag säger."

Den 14 april 1933: John Mackay och hans fru gör nutidens första närobservation av monstret.

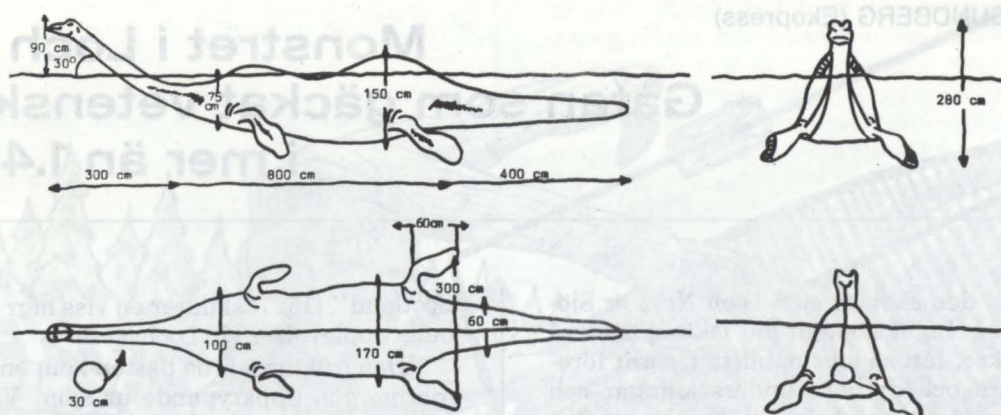
Nämnda datum färdades John Mackay och hans fru i bil från Inverness mot sitt hem och eget ägandes Drumnadrochit hotell efter en nybyggd väg på sjöns norra sida. Plötsligt bröts vattenytan ute på Loch Ness och två stora svarta pucklar blev synliga. Pucklarna beskrev en cirkel och försvann med ett plask.

Den 22 juli 1933: George Spicer och hans fru iaktar monstret på land för andra gången.

Paret Spicer hade kört runt i Skottland. När de återvände från familjen John O'Groats körde de genom Inverness i sin Austin och tog den lilla vägen som går från Dores vid sidan av sjön och hela vägen till Foyers. Omkring kl. 16.00, när de kom fram till Whitefield, hände det. I ett brev till den engelske författaren W. Holiday berättar fru Spicer:

"Det var den 22 juli 1933 som jag och min man körde längs Loch Ness mellan Dores och Foyers när vi plötsligt fick syn på ett väldigt djur som kom ut ur skogen från bergssidan till vänster om oss. Vi var cirka 60 meter från det, och när det korsade vägen kunde vi se att det hade en lång hals som snabbt gick upp och ner i kurvor och som befann sig 6-9 dm över marken.

"När kroppen blev synlig såg vi att den var uppskattningsvis 1,2 - 1,5 meter hög. Vi kunde inte se

Den beskrivning av monstret i Loch Ness som LNPIB hade fått fram på basis av vittnesmålen man sammanställt fram till år 1970, ser ut så här:

Genomsnittlig längd: 15 meter, men vissa rapporter talar om ända upp till 20-25 meters längd.

Kroppsdiameter: ca 1,6 meter

Hals: 3 meter

Kropp: 8 meter

Stjärt: 4 meter

Huvudet är mycket litet i förhållande till kroppen. Det är platt och orm- eller ödleliknande. På toppen av huvudet har man sett några slags hornliknande utväxter. Munnen är ca. 30-40 cm bred. Ögon har aldrig observerats, men en del trovärdiga rapporter talar om "ögonlock". Öron eller öronöppningar har aldrig observerats, men djuret kan bevisligen höra. Det dyker omedelbart vid ljudet av en motorbåt, en bil, ett flygplan eller vilken motor som helst. Det djur monstret i Loch Ness mest liknar är den så vitt man vet utdöda 'plesiosaurusen' (svanödlan), som levde för ca. 70 miljoner år sedan.

några fötter och ingen svans. Det var ingen tvekan om att djuret kom uppifrån berget. När det vände bredsida till upptog det hela vägen. Jag har mätt vägens bredd och den är 3,6 meter bred. Djuret var elefantgrått till färgen. Innan vi nådde fram hade det försvunnit ner i sjön, som bara låg 6 meter längre ner. Halsen rörde sig snabbt upp och ner och kroppen följde efter i ormliknande rörelser. Djuret var ungefär 7,5 - 9 meter långt."

Den 12 november 1933: Hugh Gray tar det första fotografiet av monstret.

Varje söndag efter kyrkobesöket brukade Hugh Gray ta en spatsertur längs Loch Ness. Denna söndag gick han längs en stig nordöst om byn Foyers och såg samtidigt ut över vattnet, som i regel var helt lugnt. Men den gången kokade det plötsligt till, och upp ur det kom ett cirka 14 meter långt djurs rygg och hals. Huvudet var dessvärre under vattenytan, så det kunde Gray inte se. Men under de tre minuter som djuret plaskade omkring, kunde han med sin lådkamera ta fem bilder av det. Lika plötsligt som djuret dykt upp försvann det igen.

Gray tog hem filmen och lade den i en byrålåda. På frågan varför han inte framkallade den omedelbart, svarade han, att han inte trodde att djuret fastnat på filmen, och han var dessutom rädd för att bli utskrädd av sina arbetskamrater vid the British Aluminium Company, där han arbetade som montör.

Det blev Hugh Grays bror som omkring tre veckor senare tog filmen till Inverness där den framkallades. Sedan M.C. Howard från Kodak och C.L. Clarke från Kodak Magazine intygat att fotografiet så vitt de kunde utröna var äkta, publicerades det i Daily Record och visades sedan upp för olika zoologer. Ingen av dem kunde emellertid säga vad slags djur det rörde sig om.

Den 12 december 1933: Malcolm Irvine tar den första spelfilmen av monstret.

Filmregissören Malcolm Irvine vid Scottish Film Productions står mitt emot den gamla slottsrueen Urquhart Castle med en 11 mm:s filmkamera, och väntar på att få ta en kort filmsekvens av några vänner som strax skall passera i båt. Plötsligt dyker istället ett svart, stockliknande föremål upp och passerar honom med en fart av 13-15 km i timmen! Monstret eller en stock? Irvine säger efter noggranna studier av filmen att han tror att det rör sig om ett levande djur.

Den 5 januari 1934: Arthur Grant iakttar djuret på land för tredje gången.

Denna fredag är 21-årige Arthur Grant på motorcykel på väg hem från Inverness. Omkring 4,5 km från Lochend märker han att något stort föremål gömmer sig i buskarna till höger om vägen. Då han kommer närmare ser han ett litet huvud som vänds mot honom, och plötsligt korsar varelsen vägen i två stora språng!

När den når vänster sida av vägen försvinner den ner i sjön, ett kort ögonblick dessförinnan upplyst av lyktan från motorcykeln.

Djuret hade en lång hals med ett litet huvud, och överst på det satt två stora ovala ögon. Svansen var cirka 2 meter lång och mycket kraftig och avrundad. Den totala längden anslogs till 5-6 meter. Grant gav senare mera detaljer: huvudet på djuret liknade det på en ål och var platt och hade stora ögon. Svansen var något längre än halsen, och kroppen mycket större baktill än framtill. Färgen var svart eller mörkbrun och skinnet påminde om valhud. Huvudet var nästan två meter över vägen, halsen omkring 1,2 meter och svansen 1,5 - 2 meter lång.

Den 1 april 1934: Robert Kenneth Wilson tar det andra fotografiet av monstret.

Londonkirurgen Robert Kenneth Wilson var mycket intresserad av fågelfotografering, och då han år 1934 tog en kort semester beslutade han sig för att åka till Great Glen för att pröva lyckan. För ändamålet inköpte han en Quaterplate-kamera och ett 300 mm:s teleobjektiv, trots att han egentligen var en nybörjare på fotoområdet. Kirurgen hade kört hela natten och nådde Fort Augustus för tidigt för att få någon frukost. Han bestämde sig därför för att fortsätta mot Inverness.

Klockan var strax efter 7 på morgonen när han stannade bilen och klev ut för att sträcka på benen. Vägen är på denna plats belägen gott och väl 30 meter över vattenytan, och Wilson gick ner några meter mot stranden till. Plötsligt såg han att vattnet började koka cirka 150 meter längre ut. En minut senare bröts vattenytan, och till Wilsons förvåning blev huvudet och halsen på ett stort djur synliga. Han rusade tillbaka till bilen och hämtade kameran. Ställde in den och lyckades ta fyra fotografier innan det mystiska djuret försvann. Två bilder blev bra, de övriga två var oexponerade.

Wilson's fotografier av det påstådda monstret i Loch Ness är de mest sensationella hittills, men också de mest omdiskuterade och betvivlade. När det tydligaste fotografiet publicerades i "The Daily Mail" den 21 april samma år, och sedan kablades ut över världen kunde förbluffade människor konstatera att monstret mest av allt liknade urtidsödlan 'plesiosaurus'. En svanödlan som vetenskapen trodde var utdöd sedan ungefär 70 miljoner år tillbaka!

Maurice Burton, f.d. chef för Londons British Museum i England, ställde sig emellertid mycket skeptisk till fotografierna, och i sin bok "The Elusive Monster" menar han att det lika gärna kan vara en utter eller en uppstickande trädrog!

Den 24 juni 1934: Den första observationen av två monster samtidigt.

Nämnda datum rapporterar en fröken Fraser att hon sett två monster som låg sida vid sida ute på Loch Ness. Det ena var litet större än det andra.

Den 29 juni 1934: Den andra iakttagelsen av två monster samtidigt.

Bara fem dagar efter fröken Frasers iakttagelse står en lantbrukare vid 10-tiden på förmiddagen och ser ut över sjön vid Strone Point, då han får syn på ett märkligt djur som ligger helt stilla just i vattenytan. Då mannen tittar närmare efter blir han mycket överraskad av att se ännu ett liknande djur. Detta simmar runt i hög fart ute på sjöns mitt.

Juli 1934: Sir Edward Mountain bekostar den första stora undersökningen av Loch Ness, tar den andra spelfilmen och det tredje fotografiet av 'Nessie'.

I juli 1934 organiserar och bekostar Sir Edward Mountain, ordförande i Eagle Stars försäkringsbolag, den första stora undersökningen av Loch Ness. Han förser tjugo arbetslösa män med kikare och lådkameror och teamet börjar bevaka sjön dygnet runt. De rapporterar elva observationer, tar fyra tydliga fotografier och en 6 meter lång spelfilm som visar "något" simmande ute på sjön. En zoolog i London menar att filmen knappast visar något monster utan snarare - en säl!

År 1936: Malcolm Irvine tar den tredje spelfilmen av monstret.

Tre år efter sin första spelfilm av "något" i Loch Ness, som kan vara sjöodjuret, lyckas filmre-

ROBERT KENNETH WILSONS foto av den 1 april 1934, det mest berömda och omdebatterade som någonsin tagits. Fotot, som är känt som "kirurgens foto", påminner om en plesiosaurus, svanödlan som dog ut för 70 miljoner år sedan.

gissören Malcolm Irvine ta en ny 11 mm:s spelfilm av ett märkligt föremål. Vad som den här gången fastnar på filmen är åter igen ett svart och stock liknande föremål, nästan helt under ytan, men med en antydning till fenor.

Juni 1937: Två pojkar gör den första iakttagelsen av tre monster samtidigt.

De två pojkarna, Anthony Smith och Anthony Considine, båda från Fort Augustus, var ute på Loch Ness i en roddbåt. Då de från aktern på båten kikade ner i vattnet, fick de plötsligt se tre små underliga djur som simmade undan från kölvattnet som roddbåten lämnade efter sig. Djuren liknade ålar men hade fyra fenliknande lemmar och en tydlig hals. De främre lemmarna - som pojkarna också liknade vid benpar - "viftade" upp och ner, medan de bakre hölls tätt intill kroppen och tydligen användes för att styra med. Djuren var nästan en meter långa och mörkgråa till färgen.

Författarinnan Constance Whyte förhörde pojkarna var för sig och fann att deras uppgifter stämde exakt överens.

Den 14 juli 1951: Lachlan Stuart tar det fjärde fotografiet av monstret.

Ett skogsbolag utförde en del trädfällningar vid Dore-Foyers-vägen på sjöns södra sida den aktuella dagen, samtidigt arbetade Lachlan Stuart vid Whitefield.

Lachlan Stuart var sysselsatt med skogsavverkning och hade börjat sitt skift klockan 6.30 på morgonen. Då han tog en paus från sitt svettiga och tunga arbete och såg ut över sjön fick han plötsligt syn på något som han först trodde var en snabb motorbåt, men som vid närmare granskning visade sig vara ett föremål med en rad pucklar. Arbetskamraten Taylor Hay såg det också och tog fram en kamera som han gav till Stuart. När de två männen nådde stranden, såg de tre pucklar simma från höger till vänster med jämn fart och mindre än 50 meter ifrån dem. När Stuart tog fotografiet var djuret knappt 35 meter ifrån dem, och de såg en lång hals med ett fårliknande huvud, som av och till höjdes över vattenytan. Plötsligt satte djuret upp farten och simmade mot mitten av sjön. Det dök cirka 250 meter längre ut och, så vitt männen kunde se, med huvudet först. Sedan blev vattenytan åter lugn. Pucklarna på djuret var minst 1,5 meter långa och hade cirka 2 meters mellanrum. Huvudet och halsen tillsammans mätte nästan 2 meter. Den totala längden anslogs till cirka 16 meter.

En tecknares fantasifulla version av den dramatiska Spicer-observationen den 22 juli 1933. Anm: att "monstret" hade ett lamm i munnen har paret Spicer inte tidigare påstått. Källa: MONSTERS AND MYTHIC BEASTS av Angus Hall/Jupiter Books, England 1975.

År 1952: Cecil Watkinson med fru tar det femte fotografiet av monstret.

Paret Watkinson befann sig på semesterresa vid Loch Ness när ett föremål med fyra pucklar plötsligt dök upp ur vattnet. Cecil Watkinson lyckades ta ett foto av det och när filmen framkallades visade det sig att pucklarna mycket riktigt var fyra till antalet, och V-formade.

Den 2 december 1954: Ekolod på fiskebåt registrerar mystiskt föremål på 144 meters djup.

Fiskebåten "Rival III" ekolodar djupet i Loch Ness på ingång till Urquhart Castle från Kaledoniankanalen, och finner att ett stort mystiskt föremål med en längd av 15 meter rör sig genom vattnet på ett djup av 144 meter - ett av de största djupen som uppmätts i Loch Ness är drygt 380 meter, utanför Strone Point.

Den 29 juli 1955: Patrick A. MacNab tar det sjätte fotografiet av monstret.

MacNab var just i färd med att ta ett foto av slottsruinen Urquhart Castle då något stort som reste sig upp ur vattnet fångade hans uppmärksamhet. Han skyndade sig att byta objektiv. Då han var klar såg han något stort och mörkt som buktade sig av och an närmade sig slottsruinen med en fart av cirka 12 knop. Han lyckades ta ett tydligt foto av det.

Tornet på Urquhart Castle är 15 meter högt, och med den måttangivelsen i bild kan man dra slutsatsen att djuret är lika stort, eller möjligen något längre.

Den 23 april 1960: Tim Dinsdale tar den fjärde spelfilmen av monstret.

ALEX CAMPBELL — Den 8 maj 1933 gjorde han sin första observation av ett "monster" i Loch Ness, sedan dess har han sett dem 17 gånger.

Flygingenjören Tim Dinsdale sitter den 23 april 1960 på pass vid Upper Foyers utrustad med en filmkamera. Plötsligt dyker ett puckelliknande föremål upp på 1.170 meters avstånd.

Medan Dinsdale filmar rör det sig i sick-sack på en sträcka av ungefär 900 meter och är synligt i 4 minuter.

Den 13 juni publicerar tidningen "The Daily Mail" stillbilder av filmen och kort därpå undersöks den mycket noggrant vid Försvarsstabens fotospänningsdetalj, där man visar den i panorama och sedan förstöras upp varje filmruta 50 gånger. Efter ingående undersökningar deklarerar man: "föremålet på filmen är förmodligen ett levande föremål".

Den 27 maj 1960: Peter O'Conner tar det sjunde fotografiet av monstret.

Klockan är 6.30 på morgonen den 27 maj 1960 då fiskaren Peter O'Conner plötsligt får se hur ett huvud på en lång hals sticker upp ur Loch Ness. På ett avstånd av 75 meter tar O'Conner ett foto av det, och när bilden framkallas framträder ett 6,5 meter långt djur med en stor puckel bakom halsen.

Juli 1960: 30 studenter från universiteten i Oxford och Cambridge finner bevis för att det finns en hel monsterfamilj i sjön.

I juli 1960 samlades trettio studenter från universiteten i Oxford och Cambridge vid Loch Ness. De utrustade sig med kameror och filmapparater och höll sjön under konstant uppsikt. Deras belöning blev en mängd observationer som de menar styrker teorin att det finns en hel monsterfamilj i sjön. Studenten Bruce Ing, som gjorde den bästa närobserva-

tionen, beskriver monstret i Loch Ness så här:

Huvud: 30 cm långt, vesselliknande till formen med lång mun, skarpa tänder och två utdragbara horn som påminde om ubåtsperiskop (dessa används möjligen vid djurets andning). Hals: mellan 1,8 - 3,6 meter lång. Kropp: 9-18 meter lång och strömlinjeformad. Fyra fenor var synliga på kroppen och fungerade som paddlar. På ovansidan av kroppen fanns en luftlunga som, när djuret rörde sig, liknade en puckel.

År 1962: Patrullerande yacht gör instrumentella och visuella observationer av sjöodjur.

År 1962 patrullerades Loch Ness av den transatlantiska yachten "Jesper" med överste H.G. Hasler som befälhavare. Man sänkte ner hydrofoner och ett "tittrör" i vattnet. Han själv och besättningen registrerade sedan "klickande ljud" i hydrofonerna och såg också små pucklar och vattenvirvlar, som ingen kunde förklara.

Sommaren 1962: Parlamentsledamoterna David James Tory och Peter Scott bildar det första sällskapet för att lösa gåtan i Loch Ness.

Sällskapet får namnet "The Loch Ness Phenomena Investigation Bureau" (LNPIB) och Tim Dinsdale utses till dess ordförande. Arbetslösa och studenter strömmar till och snart håller 600 medlemmar dygnet-runt-bevakning på sju platser runt sjön. Medlemmarna utrustas med avancerade stationära och mobila filmkameror och LNPIB får också tillgång till ekolod- och sonarutrustningar.

Den 28 augusti 1968: Forskare registrerar okända undervattensföremål med nya avancerade undervattenskameror.

Den 20 augusti 1968 testas en grupp forskare från universitetet i Birmingham, England, en ny typ av undervattensutrustning i Loch Ness. Den består av ett ekolod i form av ett rör i vars spets en undervattenskamera i ministörlek monterats. Utrustningen testas vid Temple Pier i Urquhartviken.

Klockan 04.30 på morgonen den 28 augusti får man kontakt med stora, okända undervattensföremål:

Objekt 1 uppenbarar sig på bild 2.800 meter från observationspunkten och höjer sig från botten med 27 meter i minuten. Från bild 2 till bild 12 har föremålet förflyttat sig 1.000 meter bort från kameran med en fart av 6,5 knop. På bild 17 tappar man bort föremålet, men återfinner det på bild 18. Från bild 18 till bild 23 närmar sig föremålet kameran med hög fart, men dyker på bild 24 mot botten och försvinner.

Objekt 2 har sällskap med objekt 1. Det visar sig först på bild 16, omkring 350 meter från observationspunkten. Fram till bild 18 har föremålet förflyttat sig 500 meter med en fart av ungefär 10 knop. På bild 70 dyker objekt 1 upp igen och gör sällskap med objekt 2. Sedan försvinner de båda föremålen mot botten.

LNPIB betraktar registreringen som högst sensationell och forskarna anser att den bevisar att det finns flera monster i Loch Ness.

År 1969 och 1970: Miniubåt och enmanshelikopter sätts in i jakten på monstret.

Dan Taylor, från Atlanta i Georgia, USA, anländer 1969 till Loch Ness med sin gula, sex meter långa miniubåt. Med extra ljusstarka strålkastare och sonarutrustning söker han i drygt en vecka igenom Loch Ness efter det gäckande monstret. Han

registrerar "stora, simmande föremål" på alltför djupt vatten för ubåten, innan han tvingas att ge upp.

Sommaren 1970 flyger överstelöjtnant Ken Wallis i en månads tid fram och tillbaka över Loch Ness i sin Autogyro enmanshelikopter, men gör inte en enda iakttagelse av något ovanligt i sjön.

Den 8 augusti 1972: Amerikanska vetenskapsmän tar sensationella undervattensfoton av mystisk jättefena.

Robert H. Rhines, en advokat och lärare från Boston, USA, hade hållit utkik efter monstret i Loch Ness sedan sommaren 1970, och tillsammans med sitt team tagit flera tusen undervattensbilder med en mycket avancerad undervattenskamera, då han den 8 augusti lyckades ta högst sensationella undervattensfotografier av en jättefena på ett okänt djur i djupet.

Bilderna visar en fena med rombisk form, omkring två meter lång - en typ av fena som inte är känd hos något beskrivet djur. Kameran exponerade en gång i minuten och fenan syns tydligt på två bilder, tagna direkt efter varandra, i olika vinkel. Den samtida sonarregistreringen visar något som kan vara djuret plus av allt att döma ett andra djur som det tydligen hade i sällskap.

Den mystiska jättefenan är fästad på en enormt stor kropp som tillhör ett djur. Båda fotografierna togs på ungefär 100 meters djup.

Den 21 oktober 1972: Frank Searle fotograferar en 'förhistorisk jätteödlä'.

Nämnda datum lyckades Frank Searle - som campade vid Loch Ness för tredje året i rad - fotografera ett huvud och en hals som dök upp ur vattnet framför två stora pucklar. Fotografiet är aningen suddigt men man kan ändå tydligt se att djuret liknar en förhistorisk jätteödlä. Experter som ville undersöka negativet vägrades dock, och både LNPIB och andra "monsterexperter" ställer sig högst tvivlande till det sensationella fotografiet.

År 1973: Japanska grodmän genomsöker Loch Ness utrustade med undervattenskameror.

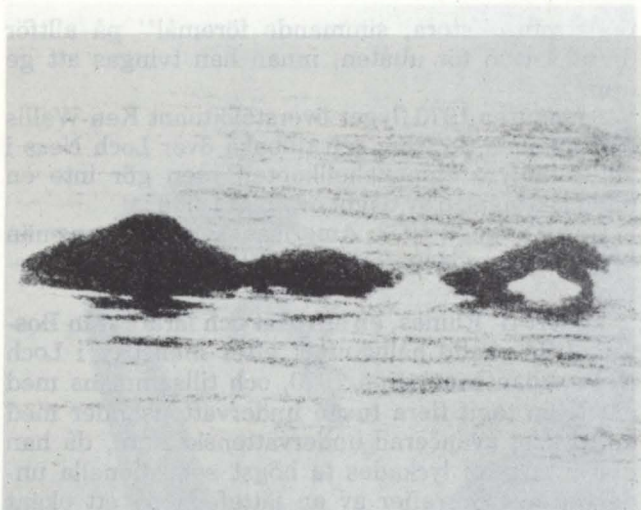
Sommaren 1973 anlände ett team japanska grodmän till Loch Ness. Utrustade med undervattenskameror genomsökte de sjön i två veckor. Sedan tvingades de att avbryta för att de höll på att frysa ihjäl i den iskalla sjön!

Den 10 september 1973: Kända svenskar ser monstret, men hinner inte att fotografera det.

Göteborgspostens chefredaktör Lars Hjörne och Volvochefen Per Gyllenhammar befinner sig tillsammans med sina fruar ombord på en motorkryssare, ägd av den skotske bildirektören Jim McKelvie, på Loch Ness. Man har angjort en brygga vid Urquhart Castle och skall just äta lunch. Anne Hjörne och Christina Gyllenhammar ser plötsligt två pucklar sticka upp ur den kav lugna sjön på 100-200 meters avstånd. Pucklarna lämnar kraftiga svallvågor efter sig. De skriker: "Titta, monstret!".

Lars Hjörne rycker åt sig sin småbildskamera och tar tre färgbilder. Men då har monstret redan intagit u-läge. Det enda Hjörne får på bilderna är vågkamarna efter det dykande monstret. Sammanlagt såg tolv personer ombord på motorkryssaren vågfenomenet.

Den 20 juni 1975: Dr. Robert Rhines och hans vetenskapliga team tar den hittills mest sensationella bildserien.

Den 21 oktober 1972 lyckades Frank Searle — som campade vid Loch Ness för tredje året i följd — ta detta foto av ett av sjöns monster.

Dr. Robert Rhines och hans vetenskapliga team var den här dagen ute på Loch Ness i en roddbåt. Kameran som användes krokades fast vid en kraftig elektronisk stroboskalkastare och ett sonarsystem likvärdigt med det som används av marinen för att upptäcka främmande ubåtar.

Kameran sänktes ner till ett djup av 24 meter, och när sonarutrustningen registrerade ett stort föremål inom kamerans räckvidd, började den att ta bilder. Allt som allt tog robotkameran 2.000 bilder, ett dussin av dem visade sig högst sensationella.

Dessa bilder visade ett djur med en kropp på cirka tre och halv meter och ett huvud på ytterligare två och en halv meter. Huvud, hals och framkropp var särskilt tydliga. Huvudet föreföll litet och hade två utsvällningar som liknade näsborrar, halsen var lång som på en orm eller ödla och den stora och klumpiga kroppen var försedd med ruterformade simfötter.

Bildserien hemlighölls i det längsta och meningen var att den skulle visas upp för en panel av vetenskapsmän på en kongress i Edinburgh den 10 december. Redan i november läckte den sensationella händelsen emellertid ut till pressen, med våldsam uppmärksamhet som följd. Tidningar över hela världen skrev om den fantastiska bildserien och vetenskapsmän gjorde uttalanden på löpande band efter att ha förhandsvisats bilderna.

Sir Peter Scott, ledande brittisk vetenskapsman, parlamentsledamot och en av männen som bildade LNPIB, sade:

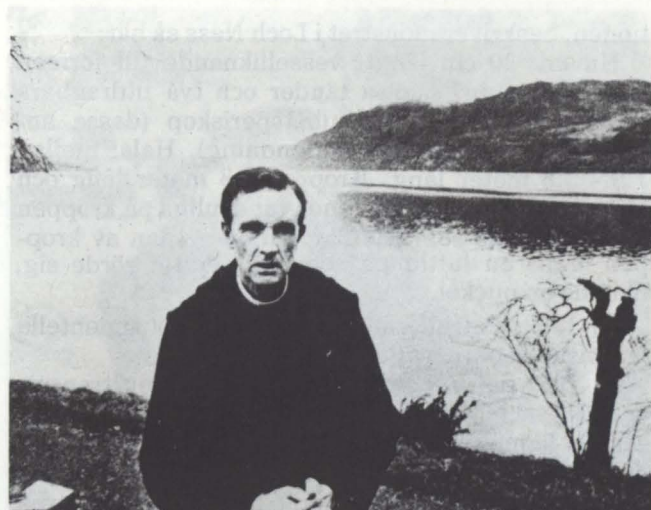
- Jag är fullkomligt övertygad om att bilderna visar monstret och lika övertygad om att det kan finnas minst 50 monster till i Loch Ness!

Zoologen George Zug, vid Smithsonian Institution i Washington, USA, sade:

- Bilderna är spännande och ger ytterligare belegg för att det finns en djurpopulation i Loch Ness, djur som kallats monster. Bilderna ger också en god föreställning av vad det rör sig om, djur som vi är helt obekanta med.

Och dr. John Prescott, chef för akvariet i New England, USA, sade:

- Av bilderna att döma finns det någon slags best i sjön. Jag har ingen aning om vad det rör sig om, men det är intressanta bilder och det verkar definitivt som om man hittat ett levande föremål. Vad jag tittat på är silhuettbilder tagna i mörkt vatten.

Komminister GREGORY vid Benediktstoklostret i Fort Augustus — fader Gregory såg ett monster i oktober 1972 tillsammans med en bekant och tvivlar inte på att djuren verkligen existerar.

Kongressen i Edinburgh blev dock aldrig av. Orsaken angavs vara att uppståndelsen kring bildserien blev för stor och fick alltför omfattande publicitet för att den vetenskapliga panelen skulle kunna göra en opartisk bedömning. Kritiska röster sade tvärtom och menade att bildserien inte bevisade ett dugg, allra minst att det verkligen finns ett eller flera monster i Loch Ness. Vad som följde efter den sensationella bildserien var ett anticlimax, och värre skulle det bli. När den första uppståndelsen hade lagt sig, framträdde nämligen experter på olika områden med de mest fantasifulla teorier, och pressen - grymt besviken över att det gick som det gick - gav dem skadeglatt stort utrymme.

Den 8 december 1975 utropade Expressen: **Loch Ness-odjuret är ett gammalt vikingaskepp!**

- Bilderna på monstret i Loch Ness bekräftar bara min teori, sade amatörundervattensforskaren Leo Sheridan, från Hull i England, som i fem år sade sig ha misstänkt att monstret i själva verket är ett gammalt vikingaskepp. "Labbarna" sitter precis där rodret fanns på de gamla vikingabåtarna. "Huvudet" visar en gapande mun som sägs se skräckinagande ut. Precis så såg huvudena i fören på de gamla vikingaskeppen ut!

Vad gjorde då vikingarna i Loch Ness?

- Vikingarna var kända för att rulla sina båtar över land kortare sträckor. Det är mycket möjligt att vikingarna tog en genväg över Skottland genom sjösystemen för att fortare komma till Nordsjön.

Och varför har inte skeppen murknat sönder under århundradena?

- Många vikingaskepp var förstärkta i för och akter, och när de ligger i djupt, torvrikt vatten kan de så småningom ha fått ett skyddande lager och behållit sin ursprungliga utformning.

Och vad är det då som gör att de gamla vraken dyker upp vid ytan då och då?

- Ovanliga rörelser i vattnet, svarade Leo Sheridan.

Den 14 december var det Aftonbladets tur, deras rubrik lød: **Sjöodjuret var bara en modell!**

Roy Muir, som i femton år jagat monstret i Loch Ness, tror att de undervattensbilder som vetenskapsmännen tagit bara visar en modell av monstret som kapsejsade och sjönk under en filminspelning i slutet av 60-talet.

Den 2 januari 1976 var det emellertid dags för en ny förklaring och nu utropade rubriken i Aftonbladet: **Loch Ness-odjuret var drunknad ko!**

Ordföranden i Brittiska sällskapet för undervattensforskning hävdar, att bilderna som togs av vetenskapsmännen bara visar en drunknad ko! Den mystiska utväxt, som syns på bilderna, är bara kosans horn, säger han.

Dessförinnan har Expressen den 20 december, på sin Reflex-sida, berättat att monstret i Loch Ness har fridlysts och fått ett vetenskapligt namn. Man skriver:

Monstret är nu fridlyst och har fått namnet **Nessiteras Rhombopteryx**. 'Nessiteras' är ett substantiv hopsatt av 'Nessie', namnet på sjön, och det grekiska ordet 'Teras', som sedan Homeros dagar betytt 'under' eller 'fenomen'. 'Rhombopteryx' är en kombination av det grekiska 'rhombos', en fyrhörning av rombiskt utseende eller - för kortspelar - en ruter. 'Pteryx', slutligen, är grekiska för fena eller vinge.

När det gäller övergruppen har man bestämt sig för att monstret är försett med ryggrad och närmare bestämt borde vara en reptil, ett kräldjur. Teoretiskt sett skulle Loch Ness kunna rymma ett 30-tal odjur av familjen, har forskarna räknat ut.

Då har de resonerat så här:

Någon gång sedan istiden har Loch Ness troligen haft förbindelse med havet. En grupp av en viss art kan ha blivit strandsatt för omkring 12.000 år sedan. Det anses mindre sannolikt att unga djur skulle vandrat uppför floden Ness vid en senare tidpunkt. Man känner till fall där en art av ryggradsdjur överlevt med under 30 medlemmar totalt. Detta torde alltså vara det minsta antalet av Nessiteras rhombopteryx. Det finns gott om fisk i sjön: lax, forell och ål bland annat. Sjön är också rik på annat organiskt material.

Den 18 juli 1975: Alan Wilkins med familj fotograferar monstret för tionde gången.

Skolläraren Alan Wilkins, hustrun, hans 8-årige son och en turist, bevakar Loch Ness med kikare och kameror under 14 timmar. Alan Wilkins lyckas ta fyra bilder av "något" som visar två stora pucklar. Bilderna bedöms av bl.a. LNPIB som mycket intressanta och fotoexperter intygar att de är äkta.

Den 26 februari 1976: Frank Searle tar nya bilder på monstret som fotograferas för elfte gången.

På förmiddagen den 26 februari sitter Frank Searle och dricker te med tre besökare. Plötsligt dyker en lång hals och en puckel upp ur vattnet i Loch Ness.

Frank Searle rycker till sig sin kamera med teleobjektiv och lyckas ta två tydliga fotografier av monstret. Påstår han.

Djuret på Searles bilder är så identiskt likt den förhistoriska svanödlan plesiosaurus att det inte råder någon som helst tvekan - om, återigen, bilderna verkligen är äkta. Något som den här gången bekräftar ännu starkare än förra gången. Den 15 augusti skriver Londontidningen Sunday Mail:

Världens mest berömda monsterjägare vid Loch Ness är Frank Searle. Han har tagit fler bilder av monstret än någon annan. Men det finns mycket få människor som tror att hans bilder är äkta. En lokal-tidning i Skottland skriver att hans bilder är avfotograferingar ur en bok om dinosaurier. En expert på fotografering, vilken är van att bedöma bilder,

tror inte för ett ögonblick på att de foton som Searle tagit och som han påstår föreställer monstret, är äkta. Searles förläggare har också dragit in hans planerade bok om monstret sedan alltför många kritiska röster höjts mot bildmaterialet i den, som de menar är förfalskat. Men själv hävdar han:

- Alla mina bilder är äkta och jag är ingen bluffmakare! Jag bryr mig inte om vad folk säger, jag vet vad jag har sett och fotograferat!

De tre besökarna, som Searle påstår var med honom när han fotograferade monstret, har dock inte kunnat nås för att intyga detta. Själv vägrar han att tala om vilka de är med motiveringen att "männen är respekterade medborgare i sin hemstad och vill inte framträda offentligt av rädsla för att bli utskratade".

Sommaren 1976: Den största vetenskapliga expeditionen någonsin försöker att lösa gåtan i Loch Ness.

Expeditionen organiseras av dr. Robert Rhines, och den bekostas av Academy for Applied Science (Akademin för tillämpad vetenskap) i Boston och tidningen New York Times. Doktor Rhines, som också är utbildad fysiker och expert på radar och sonar, är ordförande för akademien, som bildades 1963 för att stödja forskning på ovanliga områden och befrämja intimare relationer mellan teknikerna och det övriga samhället. Närmare 30 personer, främst amerikaner, men också kanadensare, skottar och engelsmän, deltar. Zoologer från Harvard, Cambridge och Smithsonian Institution och British Museum of Natural History fungerar som rådgivare.

På en presskonferens i London säger Robert Rhines:

- Syftet med expeditionen är att med hjälp av avancerade undervattenskameror, hydrofoner och annan elektronik införskaffa klara och detaljerade fotografier av monstret för att hjälpa zoologerna till en säker identifiering.

Doktor Harold E. Edgerton, professor eremitus i ingenjörskonst vid Massachusetts Institute of Technology (MIT), och gruppens främste expert på undervattensfotografering, säger samtidigt:

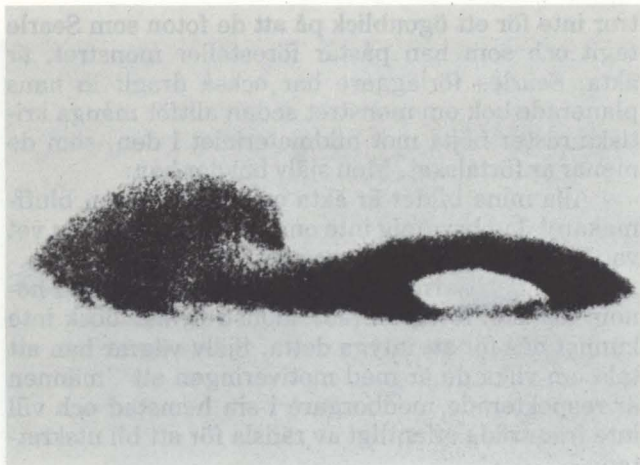
- Jag hör till dem som gärna experimenterar. Jag drar emellertid aldrig några slutsatser förrän jag gårut i den verkliga världen och ser vad jag ser.

Letandet koncentreras till Urquhart Bay, en arm av Loch Ness varifrån 57 av 258 pålitliga iakttagelser mellan år 1961 och 1970 har inrapporterats och där dr. Rines tog de intresseväckande bilderna 1972 och 1975. Denna vik, i närheten av byn Drumnadrochit, antas av vissa experter vara den plats där djuren föder sig på lax, som simmar fram och tillbaka i de tillflöden där de lägger sin rom.

November 1976: Robert Rines vetenskapliga team tar ett nytt sensationellt foto av sjömonstret.

Det här fotografiet tas med en s.k. ekokamera strax utanför Urquhart Castle och visar ett långt, smalt och strömlinjeformat djur som starkt påminner om en forntidsödla. Vad som förefaller att vara de karaktäristiska, romboida labbarna hålls tätt intill bakkroppen och djuret förefaller att simma snett uppåt just när det fotograferas.

Under mitt reportage vid Loch Ness för tidningen Lektor i augusti 1971 var det inte långt ifrån att jag själv hade fått se det gäckande monstret. Jag bodde på ett hotell inne i staden Inverness, hotellet längs sjön var nämligen alla fullbelagda. Varje morgon i

Den 26 februari 1976 lyckades Frank Searle ta ytterligare två foton av ett monster i Loch Ness.

en veckas tid hade hotellvärdinnan väckt mig klockan halv fem för att jag skulle hinna med en arbetarbuss som gick till Foyers Bay, där man höll på att bygga ett kraftverk det här året.

På morgonen den 17 augusti glömde hon att väcka mig, och när jag till fots kom upp till kraftverksbygget fick jag till min stora förtvivlan höra att monstret hade iakttagits av fyra personer från det avgående nattskiftet vid 6.30-tiden. Jag hade missat monstret i Loch Ness med drygt en timme! De fyra vittnena var: tunnelarbetarna Peter Mackay och Maggie Scourpa, bogserbåtskaptenen Robert McFarchen och byggnadsarbetaren Owen McCinnally. Jag intervjuade dem i tur och ordning, och fann att deras vittnesmål endast skilde sig på några oväsentliga punkter.

Så här berättade Peter Mackay om iakttagelsen:

- Jag, Maggie, Robert och Owen var nere vid den yttersta kranplattformen (som stod på en pontonbrygga och stack ut i sjön) och höll på att lägga i ordning verktygen för nästa skift.

- Vi hade just avslutat nattskiftet då någonting började bubbla upp ur vattnet ca 100 meter ut från plattformen. Någonting cirklade först runt i vattnet och dök sedan upp med en enorm vattenkaskad. Vi såg plötsligt ett väldigt svart djur som satte av med cirka 16-17 knop rakt ut mot sjöns mitt, där det dök och försvann. Vad vi såg av monstret var en stor svart kropp och i dess för en lång uppstickande del som liknade frampartiet på någon ödla. Iakttagelsen varade inte längre tid än 20-30 sekunder.

Några dagar senare åkte jag upp till LNPIB-högkvarteret i Achnahannet nära Drumnadrochit och talade med Tim Dinsdale. LNPIB:s högkvarter var en anspråkslös samling av uppställda husvagnar som bildade en fyrkant. I mitten av den stod en liten barack i vilken en flicka stod och sålde souvenirer, vykort, pamfletter och böcker om monstret.

Tim Dinsdale och jag satte oss ute på en av de kameraplattformar som stod intill en huvudbyggnad, hans kontor och "ordercentral". Vi såg ut över Loch Ness, som den här dagen låg alldeles spegelblank utan den minsta lilla krusning. Men monstret lyste med sin frånvaro.

Berätta om LNPIB, bad jag Dinsdale.

- Sällskapet är helt ideellt, började han. Medlemsintäkterna och pengarna som vi får in på försäljningen av souvenirer och dylikt går oavkortat till vår forskning.

- När LNPIB bildades för nio år sedan (1962) blev tillströmningen av arbetslösa och äventyrslystna studenter så stor, att vi blev tvungna att låta den betala för sig och bli medlemsorganisation. Vi hade 600 betalande medlemmar här ett tag, idag är vi ett team på femtio personer. Syftet med LNPIB är att finna konkreta och vetenskapligt hållbara bevis för att monstret, 'Nessie' som vi kallar det, existerar. Själv är jag övertygad om att det finns inte ett, utan en hel familj med monster i sjön.

Hur många har sett monstret? frågade jag.

- Sedan 1962 och fram tills dags dato rör det sig om cirka 3.000 personer. Samtliga dessa vittnens namn och adress finns antecknade i våra arkiv.

Berätta om den film som du själv tog, Tim! framkastade jag.

Den 46-årige f.d. stridsflygaren och flygingenjören Tim Dinsdale log.

- Monstret var rödbrunt till färgen och drygt fem meter långt. Det simmade med en hastighet av 6-7 knop och efter ungefär fyra minuter gled det ner i djupet och försvann. 1964 överlämnade jag filmen till RAF:s fotospaningsdetalj och efter mer än två år av noggranna studier kom de med ett utlåtande, som var något i den här stilen: "Filmen visar ett stort levande, simmande djur, filmen är tagen vid Loch Ness. Överdelen av det simmande djuret har en längd av fyra-fem meter."

Tim Dinsdale berättade också om fyra händelser som inte finns med i min 'historiska tillbakablick' och som mig veterligen inte har publicerats tidigare, om man bortser från min artikel i Lektor.

1. Den 29 september 1952 dödades sir John Lee Cobb när han med sin racerbåt färdades i 206 miles i timmen på Loch Ness. Ingen vet vad som hände när hans båt slog runt och exploderade. Hans fru hade flera gånger försökt att övertala honom att inte använda båten i sjön p.g.a. skvaller om monstret. Cobb hade skrattat bort allt och sagt att det var rena fantasierna. Innan han gjorde sitt rekordförsök renade man sjön på allt drivande skräp. Ändå såg det ut som om han körde på "något" när olyckan inträffade. Befolkningen runt sjön - och Tim Dinsdale - tror att det var monstret han kolliderade med...

2. Hösten 1964 sjönk en båt utanför Drumnadrochit. Båten fattade eld sedan den i lugnt väder kolliderat med "något okänt" på sjön. Det var en kvinna som hade fört båten och när den fattade eld kastade hon sig i vattnet. Hon drunknade. Kvinnans man hävdade nu att hans fru burit juveler för hundratusentals pund när hon omkom. Försäkringsbolaget beslöt att starta en undersökning. En dykare sändes ner för att finna kvinnan. Han kom upp nästan omedelbart - likblek. Dykaren var svårt chockad.

Att han sett något fruktansvärt nere i djupet, det förstod alla. Men det gick inte att få honom att berätta vad det var. Han vägrade att gå ner igen och inte heller någon annan dykare ville åta sig uppdraget. Försäkringsbolaget betalade emellertid inte ut några pengar för de påstådda juvelerna.

3. Sommaren 1967 fann några fiskare en stor, reptilliknande fot i Urquhart Bay. En fiskarfru behöll den groteska foten och folk vallfärdade för att få se den. Till slut nådde ryktet om foten London och den skickades till British Museum för att experterna skulle få granska den. De avfärdade den som foten från en krokodil. Då LNPIB senare började undersöka hur den kunnat hamna i Urquhartviken hette det

FRANK SEARLE, 52 år — världens förste och ende "monsterjägare" på heltid, har i 7 år bevakat skotska Loch Ness. Han har tagit flera bilder på vad han hävdar är "monstren" i sjön, men expertisen tror att han är en bluffmakare.

plötsligt från British Museum att foten hade "försvunnit". Dessförinnan hann man emellertid att fotografera den, och granskar man fotot och jämför med en krokodilfot kan man inte se den minsta likhet!

4. Den 15 maj 1971 klockan 05.30 på morgonen såg en mycket trovärdig man som färdades i bil längs vägen mot Foyers ett stort gråbrunt djur som kom krälade uppifrån skogen. Mannen stannade skräckslagen bilen och såg hur det jättelika, ödleliknande odjuret liksom släpade sig över vägen, med rester av en ko i munnen, och försvann ner i sjön!

Mannen uppskattar djurets längd till 30 meter och dess höjd till två meter. Det var gråbrunt till färgen och hade en oljig och glänsande kropp. Mannen vill vara anonym, men återgav berättelsen till Kathy McCarter på Foyers Hotell.

Hon har berättat att många bönder på ett oförklarligt sätt mist sina kor vid Foyers. På flera ställen har något enormt djur brutit ner grova träinhägnader. Invernesspolisens undersökte vid ett tillfälle 1969 ett fall där en bonde mist tre kor. Något hade krossat inhägnaden, tagit de tre korna och gjort spår nedför en grässlånt. Spåren liknade de efter ett enormt djur som snarare hasat fram än gått på ben. Likadana spår fanns på vägen och de slutade vid stranden av sjön. Bonden hade inte hört något på natten när stängslet krossats, han hade inte heller hört något råmande från korna.

Min sista fråga till Tim Dinsdale i augusti 1971 blev: Vad tror du kommer att hända om monstret i Loch Ness identifieras som en forntidsödla, som borde ha varit utdöd sedan flera miljoner år tillbaka?

Han dröjde med svaret och tittade ut över Loch Ness, nästan drömmande. Så svarade han:

- De många skeptiska vetenskapsmännen kommer att få revidera sina tidigare så kategoriska påståenden om att det är en omöjlighet att forntidsödlorna överlevt till vår tid. När den dagen kommer, för det är jag övertygad om att den gör, är vi ett mysterium fattigare, men - och det är det viktigaste - en lärdom rikare!

LNPIB lades ner sommaren 1972. Då hade sällskapet under sin 11 år långa existens spenderat mer än 10 miljoner svenska kronor i sina ansträngningar att lösa gåtan i Loch Ness. Utan att lyckas. Idag verkar det emellertid som om jakten på det gäckande monstret håller på att närma sig sitt slut. Den är in-

TIM DINSDALE — ordförande i the LOCH NESS PHENOMENA INVESTIGATION BUREAU (LNPIB).

tensivare än någonsin, inte minst tack vare dr. Robert Rines forskarteam. Sedan år 1933 har drygt 4.700 människor sett monstret i Loch Ness. Den siffran bör vara ett överväldigande bevis för att ett okänt djur döljer sig i sjöns djup.

De bilder och filmer som hittills har tagits, framför allt av dr. Rines och hans grupp, förnekas visserligen fortfarande av andra vetenskapsmän, främst zoologer, men ju fler bevis som kommer fram desto större är chansen att man skall kunna identifiera djuren och få någon riktigt stor institution, som t.ex. världsberömda Smithsonian i USA, att satsa pengar och resurser på att slutgiltigt lösa gåtan.

Vi blir ett mysterium fattigare, sade Tim Dinsdale, om gåtan skulle lösas. Jag skulle istället vilja säga att vi blir ett sjöodjur fattigare. För trots att monstret i Loch Ness är det mest kända av dem alla, är det långt ifrån det enda. Sjöodjur eller sjöormar har iakttagits i alla de sju haven och oräknliga sjöar. Det mest kända i Sverige är det som i mer än 300 år gömt sig i Storsjön vid Östersund i Jämtland.

Jag tänker återkomma längre fram i det här fascinerande ämnet med en sammanställning av sjöodjur över hela världen. Som avslutning på den här historiska tillbakablicken, skall jag återge texten i en notis som den 8 november 1975 var införd i tidningen "The Polish Daily" och vilken jag till engelsk översättning fått från Spektras korrespondent i London, Antoni Szachnowski. Notisen berättar om det största sjöodjur jag någonsin har hört talas om, och lyder:

"Under rekognoscering efter fisk i havet utanför den sydafrikanska kusten nära Namibia, har trälaren "Kabryl", som tillhör fiskeflottan Gryf Corporation, i dagarna upptäckt ett jättelikt, oidentifierat monster vilket rörde sig över havsbotten.

Monstret upptäcktes med en speciell sonarutrustning, kallad Ictiograph Tracer, som började att rita en magnetkurva föreställande en monstervarelse, som till utseendet liknade ett s.k. sjöodjur.

Sonardetektorn angav längden på monstret till omkring 370 meter. Dess höjd var 15 meter och det utritade huvudet restes upp till en höjd av 25 meter. Platsen där monstret upptäcktes ligger alldeles intill kontinentalsockeln, och där är djupet flera tusen meter."

Ett sjömonster som mäter ofattbara 370 meter i längd är, som jämförelse, lika långt som ett lok som drar 204 godsvagnar!

Den delbara människan — hennes okroppsliga jag

Du människa som står vid skiljevägen och funderar över vilken led du skall välja - dig vill jag gärna tala med, ty du har visat att du är en sökare, som inte låtit dig duperas av dagens teknik och dussinnänniskans sätt att se och uppleva tingen omkring dig. Du har förstått, att det måste finnas mera än ett sätt att bygga sitt liv på, och hur rätt har du inte!

Varje människa borde inse, att hon inte enbart består av den fysiska kropp hon eller han kan se och känna, utan att det också finns någonting mera, något ännu mer personligt än den fysiska kroppen, nämligen eterkroppen, d.v.s. den del av människan som är hennes direkta motpol till den fysiska kroppen.

Ett gammalt talesätt säger "Jag kan väl inte dela på mig heller." Ingenting är felaktigare än detta uttryckssätt. Ty dela på sig är just vad människan kan med lite träning! Ni som betraktar allt ur mekanisk synvinkel - även människan - bör sluta läsa här, ty ni har små möjligheter att förstå det fortsatta resonemanget, och det man inte kan och inte vill förstå tjänar det inte till att läsa om.

Nåväl, ni som trots allt fortsätter att läsa, lär er att förstå, lär er se att allt i naturen, ja, allt i hela universum har två sidor. Vi kan ta några av de nära tingen. Dag - natt, ljus - mörker, lång - kort, arg - glad o.s.v. i allt finns det duala.

Det är skapelsens lag som åstadkommer detta! Lagen om orsak och verkan. Det existerar ingenting i skapelsen som inte har sin motpart, plus - minus eller balans. Det finns flera sätt att se och förstå allt. Håll bara i minnet att balans skall råda i allt, till allt och över allt. Kan ni förstå detta då förstår ni allt i universum. Till att börja med, kanske ej i detalj, men dock i stort. Och du och jag som människor här på jorden får under rådande omständigheter vara glada om vi kan förstå universum i stora drag, men vi har möjlighet att med hjälp av nämnda lag förstå oss själva med lite ansträngning, vilket är mer än vad de flesta av oss gör.

Det har sagts att livet är evigt. Visst är det så, men det kan ha både för- och nackdelar, och det måste vi förstå och ändra till enbart fördelar för oss som människor.

Inom all teknisk - mekanisk tillverkning tillkommer en produkt först genom en tankeform som sedan tar gestalt i en ritning, varefter produkten formas på det fysiska planet. Alltså först en tanke - som vi kallar abstrakt, sedan en färdig produkt som vi kallar konkret. Men eftersom den konkreta produkten är en direkt orsak av tanken, måste väl rimligen tanken också vara konkret, låt vara att vi än så länge inte har möjlighet att se tankar annat än med vissa hjälpmedel. Visst är tanken konkret! I själva verket är det tanken som är det enda konkreta. Produkten är konkret endast under viss tid. Sedan förstörs den av tidens tand, ruttnar eller rostar sönder, men tanken fortlever i evighet.

Vi har här en felaktighet i vårt tänkande, vi menar att det är det materiella som är det enda konkreta. Detta är endast delvis sant. All materia inklusive tankar (som också är materia) omvandlas, och som materia är den konkret endast om vi kan uppfatta densamma som varande något. Vi uppfattar t.ex. inte tankar som materia men ändå så är de det. Att vi inte kan uppfatta tankar såsom varande materia beror på att vi är begränsade i vårt sätt att uppfatta. Det är inget fel hos systemet utan i stället en begränsning hos människan, och det är denna begränsning vi skall försöka häva.

Vad jag vill ha sagt är, att det är vår personlighet, våra tankar, vårt sätt att agera som tillsammans med livet är den riktiga människan, men - och här kommer det svårbegripliga - människan som formats och uppehålls av livet måste uttrycka sig, och för att kunna göra detta har hon tagit materian till hjälp, hon har iklätt sig ett skal av materia, den materia som hon önskar agera i, ändra på eller göra något åt.

I vårt fall har vi tagit jordisk materia till vårt skal och kan då se, höra, känna och lukta endast på det plan där vi befinner oss. Vi betraktar oss som människor, endast när vi syns och hörs respektive känns. I själva verket är det vi ser, hör och känner inte människor utan endast förvaringskärl till livet, till den riktiga människan.

För att vi bättre skall förstå: All materia - och med all menar jag verkligen all även den vi inte ser och förstår - skall omvandlas. Det pågår en ständig förfining av allt i universum, av allting.

Men något eller någon måste göra denna förändring. Livet sköter om detta. Livet placerar ut individer på alla materiella plan, och de är åtskilliga. Det vore riktigare, att se materian som ett frekvensspektrum, där alla frekvenser är representerade, och där varje frekvens motsvarade ett materiellt plan. Livet har "jobbare" på alla dessa plan, varav vi endast känner ett, nämligen det plan vi är satta att förändra.

Varje plan fordrar av livet vissa egenskaper, av de individer som bildas av sin högst speciella materia. Se på jorden och det plan vi agerar i. Vi har armar, ben, ögon, öron o.s.v. Det är vad vi behöver för att kunna ändra på detta frekvensplan - materiaplan.

På andra platser i universum fordras andra egenskaper av dess innebyggare. Kanske krävs ej armar och ben men väl en kraftigt utvecklad vilja beroende på att där rådande materia endast låter sig påverkas av viljeakter. Så fortsätter det med olika utpräglade drag på varje plan. Dessa plan är ordnade så, att de i förhållande till varandra är motvända liksom plus och minus och därför inte kommer i kontakt med varandra. Detta motsatsförhållande gäller i allt, från den lägsta materia till det högsta livet på respektive plan.

Jag började med att söka förklara dualitetens na-

tur, och med dessa utvecklingar hoppas jag, att ni har förstått att den existerar som ett villkor för hela universum. Om vi förstår detta, kan vi nu se närmare på oss själva. Det är nämligen där vi måste börja, även om det kan vara av värde att känna till omkringliggande ting som vi kommer att möta på vår resa genom de olika medvetenhetsplanen eller materiaplanen. (Jag tror att medvetenhetsplan är ett bättre ord och säger mera).

Nåväl, jag sade, att vi kan dela på oss. Vi vet nu, att vi har en eterkropp, (en psykisk, för våra ögon osynlig kropp). Denna har påklätt sig materia och blivit synlig. Vi kan då "gå bakvägen" och ta av eller krypa ur den materia vi tagit i besittning. Vi kan dela på oss! Detta kan ske genom avslappningsövningar och viljeakter, ty det skall vara viljan som styr vår kropp och inte tvärtom som det är i de flesta fall.

Jag vet inte, om det finns fler sätt att lära sig att utföra astrala resor på. En del personer tycks vara födda med denna teknik, andra har svårt att lära sig den, men det är dock möjligt för alla att lära den. Vi är nämligen alla lika, så tillvida att vi alla har samma sinnen. Sedan kan det förstås vara så, att det ena eller andra sinnet är mer eller mindre utvecklat hos olika människor beroende på olika förhållanden i hennes liv, tidigare såväl som nuvarande.

Jag skall nu ge några råd till den som vill lära sig att färdas genom det vi kallar materian och i viss mån tiden. Först vill jag klart säga ifrån till den eller de personer som vet med sig att de har ett svagt psyke: Prova aldrig detta som följer ty det kommer att skada er oerhört. Till er som tror er om att kunna lära konsterna vill jag säga: Var ytterst försiktig och gå väldigt långsamt fram. Prova inget nytt steg i utvecklingen förrän ni verkligen förstår det nu just håller på med, ty detta är ej någon lek utan ett allvarligt steg i riktning mot frihet och oberoende, ett steg på vägen hem igen. Vi har vänt om på den väg som ledde bort från hemmet och verkligheten. Det vi såg och upplevde var en falsk verklighet, som ledde oss i fördärvet utan att vi förstod det.

Om ni känner på er, att ni orkar fortsätta på den inslagna vägen, måste ni till att börja med att förstå att allt vad människan gör, det gör hon av vilja och till det åtgår kraft (viljekraft). Det kan också åtgå fysisk kraft, säger någon. Visst, men kraften inom människan är en kraft som hon har och den kan användas på olika sätt, antingen psykiskt eller fysiskt, men också i kombination, vilket är det mest vanliga sättet att förstöra kraft (energi).

Människan har ett visst mått av denna energi. De tilltar på natten och laddar upp människan som ett batteri. Detta sker med hjälp av vila och sömn. Människan har dock ett konstant energibortflöde, enär den fysiska kroppen enbart genom att finnas till tar viss del i anspråk. Det är ungefär som när människan bär kläder. Det åtgår ett visst mått av energi bara att ha kläder på sig. I vanliga fall tänker vi inte på detta, men vi kan ta till ytterligheter: Anta att det är så kallt, att du måste ha kläder som väger etthundra kilo. Då kommer du säkert att känna skillnad. Om du sedan provar det andra ytterlighetsfallet, nämligen att gå naken, skall du finna att det är betydligt lättare att leva naken. Man blir inte alls så trött av det.

Det förhåller sig på samma sätt med kroppen, det fysiska höljet alltså: Den tär på den energi som psyket eller eterkroppen magasinerat. Men, säger

man, den fysiska kroppen intar ju föda och erhåller på så sätt sin energi. Återigen en felaktig slutsats.

Det är visserligen sant, att kroppen upptar föda, men detta gör den endast för att bestå. Vad som egentligen sker är en omvandling av materia. Kroppen berikas av det den förtär, men detta har inte direkt att göra med den kraft som åtgår för att leva. Det är en annan kraft som ligger på annat plan.

Som bekant går det ju inte att föda en död kropp och få den att leva och växa. Det fattas en kraft och det är den jag talar om.

I dödsögonblicket lämnar den verkliga människan - etermänniskan - sitt jordiska, materiella hölje, enär det är förbrukat och ej längre uppfyller villkoret (balansen).

P.g.a. denna lag, orsakslagen, lämnar etermänniskan jordehöljet, som i sin tur återgår till att bli friare materia (jord), för att på nytt accelerera upp i frekvens till att via växt- och djurlivet åter bli hölje till en återfödd etermänniska. Detta är en aspekt av livets kretslopp.

På detta sätt blir materien förfinad. Man skulle grovt förenklat kunna tala om att jorden (den aktuella planeten) blir intelligentare för varje fas av återfödelse. Detta innebär, att planeter sinsemellan har möjlighet att kommunicera med varandra, något jag återkommer till.

Problemet att dela på sig innebär bl.a. att inte ödsla med kraft, eftersom den är en komponent vi använder i kombination med vilja, när vi utför denna delning. Vi måste se till, att vi spiller så lite energi som möjligt. Man får inte bli omätligt glad eller ledsen, inte fundera över svårösta problem, avhålla sig från alla slags engagemang vad gäller exempelvis kärleksaffärer.

Idealet är att endast sitta och samla kraft, t.ex. under ett stort träd. Det är alltså ganska oförenligt med vårt sätt att leva. Därför har österlänningar med sina levnadsvanor det lättare för sig.

Om du ändå kan leva ett lugnt och energisparande liv har du nästa del i försöket att dela på sig: Avslappningen. Lagg dig bekvämt tillrätta utan irritationsmoment i form av störande ljud, irriterande klädsel eller liknande. Uppmana dina tår att vara avslappade och fortsatt därmed, till de verkligen är avslappade. Fortsätt med foten, och när fötterna är avslappade, går du vidare med benen och ända upp till halsen. Lämna huvudet till sist i avslappningsträningen! Du måste behärska alla de andra kroppsdelarna perfekt! Du skall nämligen på några sekunder kunna försätta hela kroppen i totalt avslappat tillstånd. Allt utom huvudet skall vara totalt avslappat.

När du behärskar denna teknik kommer vi till den del av avslappningsmomentet där huvudet och hjärnan skall slappna av. Innan du slappnar av huvudet, bestämmer du, att du skall stå på golvet med din eterkropp. Du skall då kunna betrakta din fysiska kropp där den ligger utsträckt. En sak måste du vara noga med, nämligen den tid du önskar vara skild från den fysiska kroppen. Bestäm alltid när du skall vara tillbaka! Gör korta resor i början, t.ex. 3 - 5 minuter. Du måste veta vad klockan är när du går ur kroppen och sedan intala dig vilket klockslag du skall vara tillbaka. Detta är mycket viktigt. Gör som jag sade korta resor i rummet eller lägenheten, sedan succesivt längre och längre bort, exempelvis till vänner och bekanta, därefter längre ut, till andra länder och sist till andra världar. Men var försiktig!

Fyra mysterier återberättade av J. O. Sundberg

En 300 år gammal mumifierad katt vilken sprider mystiska katastrofer omkring sig... En engelsk väg som bevisligen breddades men ändå krympte... Ett mystiskt surrande ljud som ingen kan förklara... Och en mörderska vars uttalade förbannelse skickade sju män i döden... Det är ingredienserna i den här kalkalkaden av oförklarliga händelser från Det Okända.

En katt, som begravdes levande för 300 år sedan, blev man i november 1975 tvungen att begrava igen- därför att en häpnadsväckande serie katastrofer följt

Du måste alltid veta vad du gör annars kan det gå illa.

Jag vet inte om alla människor som utför astralresor känner på samma sätt. Men jag kan nämna hur jag själv kände det. Jag fortsatte inte, emedan jag kände att vidare experimenterande kunde förstöra mig. Jag hade funnit nyckeln av egen kraft, vilket räckte för mig. Andra må fortsätta, om de önskar och kan. Jag har visat på vägen.

Vad jag först märkte, innan kropparna åtskildes var rädsla, blandad med en känsla av att jag höll på att flyga upp i luften ovanför mig själv. Det kändes som om osynliga gummiband höll mig kvar vid den fysiska kroppen. Till sist släppte de, och jag befann mig hängande i luften, vid sidan om mig själv. Förvånad betraktade jag mig själv och kände en samhörighetskänsla med den fysiska kroppen, men ändå föreföll den mig klumpig och närmast rörelsehindrande, till den grad att jag ej ville ha med den att göra.

Ett sällsamt ljus fanns mellan mig och den fysiska kroppen. Sedan kom rädslan. Var jag kanske död? Jag försökte komma in i kroppen, som var klumpig och ogästvänlig i högsta grad, men jag ville ändå återta mitt normala jag. Det kändes, som om jag stöttes bort av otaliga spiralfjädrar placerade mellan mig och den fysiska kroppen. Jag fick kämpa för att komma tillbaka in i min materiella kropp. Men ens var jag åter i mitt fysiska hölje. Jag reste mig upp och kände efter om det verkligen var sant. Jag insåg nu, vilket hinder kroppen verkligen är när det gäller rörlighet. Den tröghet vår materia uppvisar är påfrestande, om man känt verkligheten där tanken är begränsning i tid rum.

Men det ligger också ett ansvar i att veta och kunna behärska denna teknik. Det är väl därför som inte alla har tålamod att lära sig konsten. Jag tror att det är lyckligt trots allt. Det skulle bara missbrukas som allt annat. Här har ni i varje fall nyckeln till en av människans största tillgångar. Men tappa inte bort den! Var aktsam om den och er själva!

CAJ

Kvinnas förbannelse blev dödsdom för sju

dess förflyttning från den ursprungliga graven. En biskop vigde katten till den sista vilan på den gamla begravningsplatsen, som ligger inomhus i ett nybyggt hotell. I kistan lades ett meddelande där hotelldirektören bad om ursäkt för att ha stört katten och sade sig hoppas att den skulle få vila i frid!

Katten blev levande begravd i ett gruvhotell, som byggdes i Sudbury i Suffolk, England, för tre sekler sedan. Enligt den dåtida vidskepliga folktron var det lämpligt att begrava en katt levande, enär då inga onda andar skulle hemsöka befolkningen. Det mumifierade kattliket återfanns för fyra år sedan, när man renoverade gruvhotellet, som skulle byggas om till ett modernt hotell med namnet Mill.

Tre månader efter det att bygget påbörjats gjorde byggherrarna emellertid konkurs, och hotellet blev så skuldsatt att man tvingades avbryta projektet.

Då den mumifierade katten kort därpå fördes till ett kontor fattade detta plötsligt eld och brann ned till grunden. Den plötsliga eldsvådan betecknades av polisen som mystisk.

En annan egendomlig eldsvåda ödelade kattens nästa hem - en farm i byn Wickham St. Paul.

När katten återfördes till Sudbury, inträffade en rad märkliga händelser, som kostade ägarna 70.000 pund!

Byggnadsarbetaren Arthur Kemp var mannen som fann katten i en korg under golvbräderna i det gamla gruvhotellet. Han säger:

- Männen som ägde hotellet sade, att jag kunde behålla den. Jag beslöt att lägga den i en plastlåda och lade in denna i en lokal som ägdes av en arbetskompis. Kort därpå brann denna ned under oförklarliga omständigheter. Men plastlådan som innehöll katten var, otroligt nog, inte det minsta skadad!

När katten fördes till en lantgård i byn Wickham St. Paul, tog denna bara några dagar efteråt eld under svårförklarliga omständigheter. Gården brann ned till grunden, men den mumifierade katten återfanns ännu en gång helt oskadd!

Några veckor efter det att katten återförts till Sudbury, rasade det nya taket på hotellet in, vilket orsakade en ytterligare kostnad på 10 000 pund.

Vi hade bara sju dagar kvar till invigningen, då en av de bärande takbjälkarna utan anledning ändrade läge, säger Kemp. Det kostade oss totalt 60 000 pund att stötta taket och laga bjälken. Men det underligaste i hela historien var att takbjälken brast på precis samma ställe som vi hittade katten!

Kemp berättade kattens historia för de nya ägarna, Rowton House Hotell, och efter ett sammanträde beslöt man att den skulle begravas inne i hotellet, och på den ursprungliga platsen.

Fotnot: Sedan katten återförts till hotellet gick saker och ting så bra, att hotellet stod färdigt långt före man beräknat.

Vägen som krympte

Det var en mycket hygglig väg innan vägverket gick lös på den. Nu säger uppretade villaägare, att den har blivit f.....smal!

Vägverket hade för avsikt att bredda väg B1163 på en sträcka av fem kilometer mellan Holbeach St. Johns och Crowland Lines. När arbetet började var vägen 6,3 meter bred. När man var klara med den hade den blivit smalare och krymt till 5,7 meter! Vägentreprenören Ian Thorpe förklarade:

Det var en förbannat bra väg, innan kommunalnämnden lade sig i hur den skulle se ut. De skulle ha lämnat den i fred. Det finns bara en kort sträcka som fortfarande är 6,3 meter bred, och det beror på att det är en kurva! Om det här eländet inte kostade skattebetalarna så mycket pengar skulle jag ta det som ett skämt. Som det nu är blir man bara arg! Ordföranden i skattebetalarnas riksorganisation, David Mawby, sade:

- Vi tyckte verkligen att det var konstigt att bilarna hade svårt att passera varandra sedan vägen breddats, och när vi undersökte och mätte den blev vi mycket överraskade. Vägen hade ju blivit smalare! Hur något sådant kan hända är en gåta. Vi är nu rädda för att det kan inträffa en svår olycka längs vägen, som ju är hårt trafikerad av tunga lastbilar.

Fru Pat Frost, sekreterare i samma organisation sade: - Man har sagt oss att vägverket undersökt mysteriet med den krympande vägen i två månader, utan att finna någon lösning på gåtan.

En talesman för kommunalnämnden i Linconshire: - Vägen breddades för en kostnad av 41 000 pund, men någonstans har något uppenbarligen gått på tok. Vår undersökning har emellertid inte lyckats att visa vad, och det är en gåta hur den kunnat krympa sedan den bevisligen breddats!

Det surrande ljudet

Det var sent en kväll under ett strömavbrott orsakat av en våldsam storm, som Donald Wood för första gången uppmärksammade det avlägsna, högfrekventa surrande ljudet. Till en början avfärdade han det som avlägset maskinbuller. Men när surrandet fortsatte, och han upptäckte att inget maskineri varit i bruk i området under strömavbrottet, blev han orolig. Senare fortsatte det mystiska surrandet överallt. Han hörde det hemma, på arbetet och i sin bil. Hans fru kunde också höra det - precis lika tydligt. Men paret Wood var också de enda i den lilla byn Dorstone, Herefordshire, England som kunde uppfånga det, och innerst inne undrade Wood och hans fru om de inte fallit offer för något slags sjukdom. Inte förrän de hade plågats av det surrande ljudet i mer än två månader, lyckades 54-åriga Donald Wood

att utföra ett experiment som visade att det inte var frågan om inbillning. Som pianospelare hade Wood redan identifierat de tre toner som surrandet bestod av. När sedan en gammal vän till honom, en pianostämmare, kom på besök, frågade han så försiktigt han kunde om denne kunde höra något ovanligt. Pianostämmaren svarade, att han omedelbart hade uppfånga det surrande ljudet. Och utan att tveka sade han, att det var en blandning av tre toner.

Ett lågt femoktavigt A, naturligt A och lågt B. Det var exakt samma toner som Donald Wood redan hade identifierat. Men i stället för att lösa gåtan i huset, som ligger nära gränsen till Wales, tätnade den. I november 1975 kunde även pianostämmaren, Tom Berris, höra det mystiska, surrande ljudet i sitt hem i Finchley i norra London! Och dessutom fick ytterligare tre personer, som besökte Wood, med sig det egendomliga surrandet hem. Deras erfarenheter stämmer med rapporter från dussintals andra människor över hela England, som också har plågats av det oförklarliga surrandet.

Wad är det som orsakar fenomenet? Ingen vet - och vetenskapsmän som forskat i det hela är alla lika förvånade. Donald Wood, som i sitt arbete är tekniker och f.d. civilingenjör, säger:

- Min fru och jag hör det fortfarande lika tydligt. Vi kallar det för "kvittret". Hon blir inte så störd av det som jag. För mig börjar det bli outhärdligt. Vi har nattetid försökt att lokalisera det, men det tycks komma från alla håll. Vi har också hört det på hedarna utanför Herefordshire, i Monmouth och Gwent. Det är alltid mera intensivt inomhus, men kuddar och öronproppar förmår inte att stänga det ute. Det var verkligen en befrielse att pianostämmaren också kunde höra det. Det var det bevis vi behövde för att vi skulle veta, att det inte berodde på sjukdom hos oss.

Min egen teori är att någon någonstans ute i världen sänder på mycket låg radiofrekvens, och att min fru och jag har så skarp hörsel att vi kan fånga upp dessa vågor. Fru Winnifred Wood säger:

- Det är mycket konstigt. Det låter nästan som en puttrande kastrull, men det är mycket avlägset och helt obegripligt. Fru Barris, 62, som är helt blind och därför har mycket välutvecklad hörsel, säger:

- Woods sade aldrig vad slags ljud jag skulle lyssna efter när jag besökte dem, men jag identifierade genast de tre tonerna. När jag återvände till London fann jag, att det surrande ljudet hördes lika tydligt hemma hos mig själv. Det är mycket lättare att höra det på natten, och jag har också funnit att det är starkare i västlig riktning. Min enda teori är, att vi kan höra vårt eget blod cirkulera.

Men både blodcirkulationsteorin och radiovågsteorin avfärdades av dr. Roger Thornton, vid Institutet för ljud och vibrationsforskning vid universitetet i Southampton. Han säger:

- Man skulle kunna frestas att tro, att det var något psykologiskt betingat i stil med blodcirkulationen, men det är högst osannolikt att de kan höra det på samma frekvens.

Jag tror inte heller, att någon kan sända radiovågor på den frekvensen. De skulle inte färdas så långt. På den frekvensen skulle man behöva en antenn som är 15 km. hög för att vågorna skulle nå någon längre sträcka. Det kan istället vara så, att de verkligen har hört ljudet på samma frekvens, medan det uteslutit andra ljud. Det är som att höra bara ett enda instrument i en hel orkester.

En kvinnas förbannelse

Den blonda mörderskan med de genomträngande blå ögonen och den utmanande figuren, stirrade hatiskt från skranket i rättsalen i Los Angeles, sedan hon dömts till döden i gaskammaren.

- Jag vill att ni ska veta en sak, sade hon med hög, hotfull röst. Alla ni som är ansvariga för min dödsdom kommer själva att dö inom kort! Sedan riktade hon ett anklagande pekfinger mot sju män i rättsalen. I tur och ordning pekade hon på domaren, åklagaren och hans assistent, polismannen som arresterat henne, åklagarens två nyckelvittnen och sin egen advokat, som påstått att hon var född lögnerska.

En månad senare steg 35-åriga Barbara Graham in i gaskammaren i San Quentin-fängelset och satte sig i den fruktade dödsstolen. Men dessförinnan upprepade hon åter sin förbannelse, och lade ännu ett namn till sin lista över "de dömda", San Quintins bödel.

De följande åren slog den blonda mörderskans förbannelse in - och de dog en efter en:

Ett år efter det att Barbara Graham avrättats i gaskammaren, avled åklagarens assistent, Ernst Roll, i cancer. San Quintins bödel, Harley Teets, dog av en hjärtattack år 1957, bara två dagar innan fängelseläkaren skulle utnämna honom till chefsbödel. Året därpå dog domaren, Charles Fricke, också han i cancer. I samma månad, februari, omkom vittnet John Drew i en kollision mellan två fartyg på Mississippi-floden. I mars 1959 förolyckades åklagaren, Wilfred Upshaw, sedan en fullastad lastbil kört in i hans bil och mosat den. Ett år senare drucknade polismannen Frank Aherne, som hade arresterat Barbara Graham. Och den 1 december 1975, överkördes och dödades vittnet Herbert Karane av en smitare, när han skulle gå över en gata i Los Angeles.

Den ende som fortfarande är i livet är advokaten J. Miller Leavy. Han är i dag 70 år och bor som pensionär i Kalifornien.

- Ingen tog kvinnans hot på allvar, säger han. Åtminstone inte till en början. Men när de som hon hade pekat ut avled en efter en började det naturligtvis kännas kusligt för oss andra som fortfarande var i livet. Nu är det bara jag kvar. Men jag vill inte säga att jag är rädd. När allt kommer omkring, har jag levat ett gott liv och nått så hög ålder som 70. Naturligtvis tänker jag ofta på hotet som hänger över mig. De andra gick ju bort precis som hon förutsade.

- Barbara Graham höll envist fast vid att hon var oskyldig, och om hon nu verkligen var det, vilket jag starkt betvivlar, har hon kanske fått någon "okänd kraft" till hjälp för att straffa oss. Vi dömde henne ju till döden. Hon erkände sig emellertid skyldig strax innan hon avrättades, även om detta är en dålig tröst för de sju som har dött.

Källor:

Sunday People 9.11 1975.

Sunday Mirror 7.12 1975

Sunday Express 30.11 1975

Sunday Express 11.1 1976.

HANDAVTRYCKET

Ett kusligt handavtryck på väggen i en cell i Pennsylvaniafängelset mystifierar varje år tusentals människor som vallfärdar för att se detsamma, det spelar nämligen ingen roll hur många gånger man tvättar eller målar över det, avtrycket kommer ändå alltid tillbaka!

Vad som ter sig ännu kusligare för besökaren, är att handavtrycket gjordes för 98 år sedan av en fånge, vilken förutspådde att det skulle finnas kvar lika länge som fängelset, som ett bevis på hans oskuld.

Det var en ung man vid namn Tom Fisher, som hängdes den 28 mars 1878, berättar sheriff Louis Lisella vid Carbons statsfängelse i Thorpe, Pennsylvania, där handavtrycket finns. Natten innan han avrättades, tryckte han sin hand mot cellväggen och skrek: Mitt avtryck skall finnas kvar så länge som fängelset står kvar, och avtrycket är ett bevis på min oskuld!

Några vetenskapsmän som undersökt fenomenet på cellväggen står frågande och kan inte förklara det. Geologen Dr. Jeffrey T. Cline, vid Wikings College i Wilkes-Barre, Pennsylvania, har ägnat mycket omsorgsfulla studier åt handavtrycket och även gjort analysprover. Han säger:

Det finns onekligen ett handavtryck i cellväggen. Det är svart till färgen och absolut inte en spricka. Jag skrapade loss murbruk från avtrycket och jämförde det med avskrapningar vid sidan om. Proverna analyserades i en gaslitograf, en apparat som används för att bestämma den kemiska sammansättningen i organiskt material. Jag hade väntat mig att finna, att avtrycket gjorts av en flottig hand och att fett skulle ha trängt djupt in i väggen. Jag blev mycket förvånad då jag upptäckte, att analysen visade att det inte fanns några som helst spår av fett. Det enda jag kunde registrera var färgen med vilken man försökt måla över avtrycket. Om avtrycket inte är ett fettmärke, finns det ingen logisk förklaring till det.

Chefen för fängelset, Richard Cochran, säger:

Jag kan inte förklara det. Jag har studerat avtrycket mycket noggrant och flera gånger beordrat vakterna att skura bort det, men de har inte lyckats avlägsna det. Vi har målat över det otaliga gånger, och ändå kommer det fram igen efter några dagar.

Sheriff Lisella anser att fängelset blivit berömt tack vare det gåtfulla handavtrycket. Besökare tillåts komma in i cellen, som inte längre är i bruk, för att titta på Tom Fishers märke.

Tom Fisher anklagades för att ha mördat chefen för ett gäng kolgruvearbetare under strejkoroligheter, berättar sheriff Lisella. Natten innan han skulle avrättas svor han på att han var oskyldig. Men anledningen till att Fisher blev syndabock var, att han påstods tillhöra ett beryktat och hemlighetsfullt sällskap som gick under namnet, "Molly Maguires", och som verkade just vid strejker och upplöpp. Natten innan Fisher avrättades, berättade en medlem i sällskapet för sheriffen att Fisher var oskyldig och inte hade något att göra med mordet. Sheriffen telegraferade detta vittnesmål till guvenören, men denne ignorerade det. Samma natt tryckte Fisher handflatan mot cellväggen och förutsade att det aldrig skulle försvinna!

Källor:

National Enquirer 1975.